

พระคัมภีร์ไบเบิล และ อรรถพระคัมภีร์ไตรมัญจาค

294.3122
W539

พระกัมมภูฐาน

และ

ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก

~~ที่ระลึกในงาน~~

วางดวงศิลาฤกษ์ศาลาการเปรียญ

วัดชลอ

อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี

วันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๑๐

คำขวัญ

หอสมุดแห่งชาติรัชมังกุล
จันทบุรี

ของ

สมเด็จพระวันรัต

หอสมุดแห่งชาติสาขานครราชสีมา

พระครูสุเทพ ฌรงคฤทธิ วิทชลอ อำเภอบางกรวย
เป็นผู้ทำนุบำรุงการพระพุทธศาสนาอยู่เสมอ บัดนี้จะสร้าง
ศาลาการเปรียญวิทชลอ และมาขอคำขวัญลงพิมพ์
หนังสือแจกเป็นบรรณาการแก่พุทธบริษัท ขอให้คำขวัญ
ไวดังนี้ :

เมื่อเราช่วยเขา

เราเองจะได้พบผู้ช่วยเรา

เมื่อเราอุปการะเขา

เราเองจะได้พบผู้อุปการะเรา

เมื่อเราอิจฉาเขา

เราเองจะได้พบผู้อิจฉาเรา

เมื่อเราแกล้งเขา

เราเองจะได้พบผู้แกล้งเรา

เมื่อเราทำร้ายเขา

เราเองจะได้พบผู้ทำร้ายเรา

เมื่อเราโกงเขา

เราเองจะได้พบผู้โกงเรา

เมื่อเราลักขโมยเขา

เราเองจะได้พบผู้ลักขโมยเรา

๑

นี้พูดตามเค้าพระบาลีว่า:
๒

หวานพืชเช่นใด

ได้ผลเช่นนั้น

คนทำดีได้ผลดี

คนทำชั่วได้ผลชั่ว

สมเด็จพระวันรัต

วัดพระเชตุพน

๗ เมษายน ๒๕๑๐

เลขที่ ๑๑๑ จม.

เลขที่ ๒๙๔.๓๒๒

๗๕๓๙

เลขที่ ๓๐๒๓๒๒๒๒

คำขวัญ

การบำเพ็ญกุศลสาธารณประโยชน์ เป็นการกระทำ
ที่น่าอนุโมทนาและสรรเสริญเป็นอย่างยิ่ง เพราะไม่
จำกัดเขต ผลอันดีซึ่งจะบังเกิดขึ้นแก่ผู้บำเพ็ญ ก็ย่อม
จะบังเกิดมีอย่างมหาศาล สักที่จะนับจะประมาณได้

พระครูสุเทพ เจริญคุณ และคณะกรรมการจัดงาน
วางศิลาฤกษ์ศาลาการเปรียญวัดชลอ ตลอดจนท่าน
สาธุชนผู้ร่วมการกุศลในงานครั้งนี้ นับว่าท่านทั้งหลาย
ได้บำเพ็ญแล้วซึ่งกุศลสาธารณประโยชน์ เพราะว่าศาลา
การเปรียญที่ท่านทั้งหลายกำลังจะสร้างขึ้น เป็นสถานที่
ที่บำเพ็ญประโยชน์ได้ทั่วไป ใช้แต่เท่านั้นก็หาไม่ ท่าน
ทั้งหลายยังได้ชื่อว่า ได้ช่วยกันทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา
ให้ถาวรรวัฒนาอีกโสดหนึ่งด้วย

ข้าพเจ้า ขอชื่นชมอนุโมทนาในกุศลจิต และ ความ
อุตสาหะวิริยะของท่านทั้งหลาย ที่ได้ร่วมแรงร่วมใจกัน
ทำงานการกุศลครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง

ขออำนาจคุณพระรัตนตรัย และอำนาจกตลิจิต
 สามัคคีธรรม ไต่ไปรทเป็นกำลังปกปักรักษาคุ้มครองท่านทั้ง
 หลาย ให้แคล้วคลาดปราศจากสรรพภัยพิบัติอันตราย -
 ตรายทั้งปวง และขอให้ทุกท่านเจริญด้วยทรัพย์พร คือ
 อาย วรณะ สุขะ พละ ประสพอิฏฐผลอันพึงปรารถนา
 ตลอดกาลนาน เทอญ.

สมเด็จพระพุฒาจารย์

เจ้าอาวาสวัดอรุณราชวราราม ราชบุรี

เนื่องในงานพิธีวางศิลาฤกษ์ศาลาการเปรียญของ
วัดชลอกรงน ท่านพระครูสเทพ ฌรังกฤตธ ใ้มาขอ
คำขวัญ ข้าพเจ้ารู้สึกปลาบปลื้มยินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่ท่าน
ได้พยายามช่วยเหลือ จรรโลงวัดชลอของเราให้เจริญ
โดยรวดเร็ว และปรากฏว่าจะพิมพ์หนังสือเป็นบรรณาการ
แก่ท่านที่มีศรัทธามาในงานด้วย จึงคิดว่าท่านได้บำเพ็ญ
ประโยชน์อย่างยิ่ง สืบตามภาษิตที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ตรัสเทศนาไว้ว่า สพพทานํ ธรรมทานํ จินาติ การ

ณ

ให้ธรรมเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง ดังนี้

ในที่สุดนี้ ขออำนาจคุณพระศรีรัตนไตรและสิ่งศักดิ์
สิทธิ์ทั้งหลาย จงมาเป็นสักขีพยานกลั่นกาลให้ท่านพระ
ครูสุเทพ พร่อมทวยท่านผู้มีจิตศรัทธาทั้งหลายจงประสบ
แต่ความสุขความเจริญยิ่ง ๆ เทอญ.

พระปรีชานนทมนี

๒๓ เมษายน ๒๕๑๐

พระครูสเทพ ฌรงคฤทธิ อยู่ที่ไหน สร้างความ
 เจริญที่นั่น มีความเอาใจใส่ทำนุบำรุงการพระพุทธ
 ศาสนา ทั้งทำนุพัฒนามหาวิทยาลัย และพัฒนาจิตใจ
 ประชาชนมาอยู่ทั่วทิศตลอด กลางมือสร้าง หอฉัน เสร็จ
 แล้วกลางมือสร้างศาลาการเปรียญอีกในอนาคตไม่นานนี้
 วัดตลอดคงจะเจริญสวยงามเป็นระเบียบเรียบร้อย สมเป็น
 วัดในพระบรมพุทธศาสนาของเรา

ในการสร้างวัด ขอจัดออกเป็นคำขอ “วัด” เมื่อ
ไม่เพียงถึงตัวอักษร คงเป็นคำ ฟังไต่ตงนี้

๑. วัด (วัดวาอาราม)

๒. วัด (วัตรปฏิบัติ)

๓. วัด เป็นใหญ่ในท่ว
วัดเหล่านั้นต้องปฏิบัติ คือ

๑. วัดพระอยู่คักกยวัด ถ้าวัดยังไม่สมบูรณ์ต้อง
ซ่อมแซม ก่อสร้างให้สวยงามเรียบร้อย เป็นที่เย็นตา
จำเริญใจของบรรดาพุทธบริษัท

๒. วัตรปฏิบัติ ปฏิบัติ กาย วาจา ใจ ให้สงบ มี
ศีล สมาธิ ปัญญา

๓. วัดช่วยของ วัดให้รู้ว่า สัน ยาว มีในวัดแค่
ไหนเป็นเขต กิ่งที่ท้าววัดไว้ว่าเขตพุทธาวาส ๑ เขต
สังฆาวาส ๒ เขตผลประโยชน์ ๑

วัดชลอ เจริญ ขึ้นมาโดย พระ ครุสเทพ เณรคฤทช
และบรรดาพุทธบริษัททมิจิตศรัทธาทรงหลาย จึงขอเจริญ

ณ

พรให้ท่านที่พัฒนาวัดชลอทุกท่านจงมีแต่ความสุขสถาพร
เจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไป เทอญ

อายุ	ยืนยาวทั่วทั้ง	อาราม
วรรณะ	ศรีผ่องใสตาม	ทิศต้อง
สุขะ	กายใจตลอดคยาม	ทุกเมื่อ เสนา
พละ	กำลังสนั่นก้อง	เท่าช้างสารสูง

พระธรรมทานาจารย์

วิเศษพิภพกษมาลา

เจ้าคณะอำเภอบางกรวย

คำนำ

เจริญพร ท่านพุทธบริษัททั้งหลายผู้เจริญ

อาตมาภาพย้ายมาอยู่วัดชลอ อำเภอบางกรวย
เมื่อวันที่ ๑๕ เดือนพฤษภาคม ๒๕๐๕ เมื่อได้มาอยู่
แล้วเห็นว่าวัดชลอเป็นวัดเก่าแก่ ไม่ทราบว่าสร้างไว้ใน
สมัยใด ได้สนนินฐานว่าคงจะสร้างมาไม่ต่ำกว่า ๖๐๐
ปีมาแล้ว แต่ยังหาหลักฐานชัดเจนไม่ได้ จะได้ค้นคว้า
ไปยังหอพระสมุดแห่งชาติต่อไป

วัดชลอขาดการบูรณะปฏิสังขรณ์มานานปี อาตมา-
ภาพจึงได้เชิญคณะกรรมการวัดและพุทธบริษัท มา
ประชุมหารือเพื่อทำการพัฒนามาวัดชลอให้เจริญรุ่งเรือง
สวยงามสมเป็นวัดของพระบรมพุทธศาสนา มติแรกของ
คณะกรรมการและพุทธบริษัทเห็นสมควรสร้างศาลาการ
เปรียญใหม่ การสร้างเป็นคอนกรีตสองชั้น ชั้นบนเป็น
ที่บำเพ็ญการกุศล ชั้นล่างเป็นห้องประชุมอบรมศีลธรรม
และห้องสมุด ส่วนที่ดินนั้นการจะทำเป็นที่เกยน้ำขนาดใหญ่
ใหญ่ ขยับประมาณการก่อสร้างตามโครงการประมาณ

ฉ

๖๐๐,๐๐๐ บาท ขณะนี้มีเงินงบประมาณอยู่แล้วเกือบ
๒ แสนบาท ยอดเงินที่ยังขาดอยู่นั้น ต้องอาศัยญาติ
โยมพุทธบริษัทมีศรัทธาปลื้มใจร่วมกันเป็นเจ้าของศาลา
การเปรียญหลังนี้ ผลสำเร็จจึงจะบังเกิดขึ้นได้

อาตมาภาพมาอยู่วัดชลอ ในเดือนมิถุนายน ๒๕๐๕
เจ้าหน้าทาสถานวิเทศกระจายเสียง ส.ท.ร. ได้นิมนต์
อาตมาภาพและท่านพระครูโสภณธรรมมาจารย์วัดดาวดึงษ์
แสดงพระธรรมเทศนา พุทธบริษัทวัดชลอ และบรรดา
ศิษย์ท่านพระครูโสภณธรรมมาจารย์ มีจิตศรัทธาบูชาพระ
ธรรมนำเงินสมทบทุนรวมในการปฏิสังขรณ์วัดชลอเป็น
เงิน ๓๗,๐๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๑๐
พุทธบริษัทในนาม “สมเด็จพระนางสันทากุมารวรรตน์”
ได้นำกุญแจสามัคคีและผ้าป่าสามัคคีทอดถวาย ณ วัดชลอ
ได้เงินบำรุงวัด ๑๐๔,๐๐๐ บาท รายได้ประจำจาก
สมาชิกปฏิสังขรณ์วัดชลอ จำนวน ๘๐๐ คนเศษ ส่ง
เงินสมทบทุนบูรณะปฏิสังขรณ์วัดชลอทุกเดือน ๆ ละ ๑๗
บาท มีกำหนดส่ง ๕ ปี

ภายในกำหนดโครงการพัฒนาการเริ่มแรก ๕ ปี
 คาดหมายว่า รัชกาลที่ ๑๐ จะเจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าไปอีกไกล
 เทียบ ถ้าหากท่านบรรดาพุทธบริษัททั้งหลายมีจิตเปี่ยม
 ไปด้วยศรัทธาเช่นนั้น

งานชิ้นแรก เมื่อรัชกาลการเปรียญออกแล้ว ก็
 ได้จัดการสร้างหอฉันใหม่หนึ่งหลัง และจะทำการพิธี
 วางศิลาฤกษ์ศาลาการเปรียญหลังใหม่ ในวันที่ ๒๓
 เมษายน ๒๕๑๐ โดยอาราธนาพระเดชพระคุณสมเด็จพระ
 พุฒาจารย์ มา เป็น ประธาน พระสังฆพิธี และ เชิญ
 ----- เป็นประธานวางวงศิลาฤกษ์

ข้าตมาภาพหวังว่าในงานนี้ บรรดาท่านพุทธบริษัท
 ทั้งหลายคงจะร่วมกันสละแรงกาย แรงใจ และแรงทรัพย์
 เป็นกำลัง แก่ งาน การ กุศล ครอง นี้ โดย เต็ม กำลัง ความ
 สามารถ เพื่อท่านบำรุงการพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่ง
 เรืองสืบไป ข้าตมาภาพจึงขอเจริญพรขอบคุณมา ณ
 โอกาสนี้ และขออาราธนาอัญเชิญพระอานุภาพแห่งพระ

ศีรรัตนตรัย จงกลั่นกาลให้ท่านพุทธบริษัททั้งหลายอัน
 เบี่ยมด้วยศรัทธาปสาทะนี้ จงเจริญสุขศิริสวัสดิ์สรพ
 พพัฒน์มงคลสมบรณ์เพิ่มพูนลาภผล คึกมั่งมากปรารภนา
 สิ่งหนึ่งประการใดที่ชอบที่ควร ขอให้สำเร็จลุล่วงสมดัง
 มโนปรารถนาทุกทีพาราตริกกาลนาน เทอญ.

เจริญพรเจริญสุข.

พระครูสุเทพ ฌรังกฤทธ
 วิศาล ขางกรวย นนทบุรี

๒๓ เมษายน ๒๕๑๐

กราบเรียน ท่านพุทธบริษัท ทศารพ

ในงานพิธีวางศิลาฤกษ์ศาลาการเปรียญวัดชลอครั้ง
นี้ หลวงพ่อพระครูสเทพ ฌรังกฤตติ จิตพิมพ์หนังสือที่
เป็นประโยชน์แก่ท่านเป็นบรรณาการ และท่านได้มอบ
หมายให้ข้าพเจ้าชำระต้นฉบับทั้งหมด ข้าพเจ้ามีความ
ศรัทธาเลื่อมใสในหลวงพ่อบานมาก โดยท่านเป็นพระ
อาจารย์หม่อมเมตตาจิต และท่านบำรงการพระพุทธานุสา
เป็นอันมาก จึงรีบปฏิบัติจัดทำตามกำลังความสามารถ
เท่าที่เวลาจะอำนวยให้ได้ คิดว่าในการพิมพ์หนังสือเล่ม
ต่อไปในคราวหน้า คงจะได้มีท่านทั้งหลายได้ร่วมกันจัดทำ
เพื่อเป็นประโยชน์อย่างเป็นแน่

หนังสือเล่มนี้ หากเป็นของดี และมีประโยชน์
ข้าพเจ้าขอยกความดีเหล่านั้น ให้แก่ท่านบรรดาพุทธบริษัท
ที่ได้มาร่วมทำบุญท่านบำรงวัดชลอ อำเภอบางกรวย
จังหวัดนนทบุรี หากหนังสือเล่มนี้ส่งหนังสือโดยบกพร่อง
ขอได้โปรดให้อภัยแก่ข้าพเจ้าด้วย.

ขอบพระคุณอย่างสูงยิ่ง.

สระ ทรัพย์สมบูรณ์ นนทบุรี.

๒๓ เมษายน ๒๕๑๐

สัพพะพุทธานุพาเวณะ
สัพพะสังฆานุพาเวณะ

สัพพะธรรมมานุพาเวณะ
สะธาโสถัพพะวันตุเม

เกษตรคุณพุทธรัตน์ กำจัดทุกข์ให้สืบสุขศรีศกคัม
หลักฐาน เกษคุณธรรมรัตน์ กำจัดพานให้ไพศาลผูกผ่อง
พันพ้องภัย

เกษตรคุณสังฆรัตน์ กำจัดโรคให้สิ้นโรคภัยชนจน
เกินไข เกษคุณไตรรัตน์ ถังฉัตรไชยให้สมหมาย

สวัสดิ์ ทุกบ่ทว้เทอญ

ประวัติวัดชลอ

อำเภอบางกรวย

ตามแนวสันนิษฐานของข้าพเจ้า “ ส. ”

วัดชลอ เป็นวัดที่ไ้สร้างขึ้นในสมัยโบราณอย่าง
แน่นอน แต่จะเป็นสมัยใดแน่ นั้น ยังหาหลักฐานไม่ได้
จะหาทางสอบประวัติไปยังหอสมุดแห่งชาติต่อไป

ตามประวัติศาสตร์ พระเจ้าอู่ทอง ทรงประสูติเมื่อ
พ.ศ. ๑๘๕๗ และทรงอพยพหนีโรคมาอยู่ทกรุงศรีอยุธยา
เมื่อ พ.ศ. ๑๘๕๓ ถ้าวัดชลอเป็นวัดที่พระเจ้าอู่ทองทรง
สร้าง ก็คงจะราว พ.ศ. ๑๘๕๑ หรือ ๑๘๕๒ สันนิษ-
ฐานว่า

พระ	เห็นโรคหาร้าย	ระบาด
เจ้า	ท่านไม่ประมาท	ก่อน
อู่	ทองท่านสามารถ	ราชกิจ
ทอง	เงินขนมาก	หลบหนีโรคภัย
หมาย	มุ่งกรุงใหม่ที่	ประสงค์
ตั้ง	เจตจิตจำนง	ก่อสร้าง

เมือง	หนองโสนคง	สำเร็จ
ใหม่	อยุธยาสร้าง	สง่าแท้ง เมืองหลวง
สร้าง	วัดให้ชื่อว่า	วัดปราสาทนอ
วัด	ปรากฏหลวงก็อาจ	ท่านสร้าง
ชลอ	ชัดวัดชลอนลาด	ขบคิด
หรือ	อุทองท่านสร้าง	เหตุนี้ สงสัย
ใคร	สร้างวัดชลอไว้	ถามนัก
ก็	ขาดประวัตจารึก	เรื่องสร้าง
ผู้	ใดใครได้ฝึก	ฝนประวัตนอ
รู้	อะไรบอกบ้าง	โปรดช่วย บรรยาย
บอก	บ่งบรรยายเรื่อง	ประวัติ
แล้ว	จะได้พิมพ์คัด	สมุดไว้
ขอบ	ใจหายอดอด	ข้อข้องใจนา
คุณ	ท่านบอกขอให้	สุขยิ่ง เจริญผล

ถ้าเป็นวัดโบราณเก่าแก่ก่อนสมัยพระเจ้าอุทองสร้าง
เราต้องมาสืบนิญฐานกันใหม่ว่า วัดชลออาจสร้างโดย
เหตุธรรมชาติบังค้ำกั้นได้ จึงลองสืบนิญฐานไว้ด้วย

วัดซำร่อ รอนาวา ซำไว๋ก่อน
 ออย่ารบจร นำนันเชียว เจียวจริงเอ๋ย
 แม้นไม่ร่อ เรือชนกัน บรรลี่ยเลย
 สันชวา มาก่อนเคย ประจักษ์จริง
 จึงสร้างวัด ไว๋ตรงนี้ เพราะมีเหตุ
 ไว๋สังเกตุ ให้ชลอ นาวาวิ่ง
 เห็นปลอดภัย จึงไป ให้ประวิง
 แมรับวิง เล่นนาวา จะพาตาย
 วัดจึงขอ ซำร่อ ชลอหยุด
 เป็นสมมุติ นามขอ มานานหลาย
 ครนขดคลอง เขมาฯ สมัยนารายณ์
 ทางนากลาย แปรเปลี่ยนทิศ พิศดาร
 คลองเขมาฯ กลายเป็น แม่น้ำใหญ่
 เจ้าพระยา ขอใช้ ให้เรียกขาน
 เคยนาเชียว วัดซำร่อ มาชำนาน
 กั้นดาล อ่อนเงียบ ค่อยเรียบเย็น
 นามขอวัด ซำร่อ กิ่วบัต

กลายเป็น วัดชลอ พอมองเห็น
 มัวชกชา ชำร่อยุ่ ทุกเช้าเย็น
 มองไม่เห็น ใครจะซ่อม สักเวลา
 อาศัณบุญ บารมี พุทธบริษัท
 ช่วยกันจัด การสร้าง นะเจ้าขา
 สละทรัพย์ น้อยมาก จากศรัทธา
 พัฒนาวัด ชลอเลิศ ประเสริฐเอย.

แต่ความจริงประวัติกวักชลอน จะมีรายละเอียด
 อย่างไม่ ถ้าปราศณผู้หนึ่งผู้ใดเออเพอ ขอได้โปรดส่งไป
 ให้ทวักชลอจะเป็นพระคุณอย่างสูงยิ่ง.

สวัสดีครับ

ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก

(ภาวนา)

๑. อิตถีโส ภะคะวา อรหัง วังจะโสภะคะวา
อิตถีโส ภะคะวา สัมมาสัมพุทโธ วังจะโสภะคะวา
อิตถีโส ภะคะวา วิชชาจรณะสัมปันโน วังจะโส
ภะคะวา

อิตถีโส ภะคะวา สุคะโต วังจะโสภะคะวา
อิตถีโส ภะคะวา โลกะวิทู วังจะโสภะคะวา

๒. อรหันตัง ธรรมัง คัจฉามิ อรหันตัง
ธีระสา นะมามิ

สัมมาสัมพุทฺธัง ธรรมัง คัจฉามิ สัมมาสัมพุทฺธัง
ธีระสา นะมามิ

วิชชาจรณะสัมปันนัง ธรรมังคัจฉามิ วิชชาจรณะ
สัมปันนัง ธีระสา นะมามิ

สูกะตัง สรณัง คัจฉามิ สูกะตัง สีระสา นะมามิ
 โลกะวิทัง สรณัง คัจฉามิ โลกะวิทัง สีระสา นะมามิ

๓. อิตปีโสภะกะวา อนุตตโร วัจจะโสภะกะวา
 อิตปีโสภะกะวา ปุริสัทมมะสาระถิ วัจจะโสภะกะวา
 อิตปีโสภะกะวา สัตถาเทวะมนุสสานัง วัจจะโส
 ภะกะวา

อิตปีโสภะกะวา พุทธโ วัจจะโสภะกะวา

๔. อะนุตตะรัง สรณัง คัจฉามิ
 อะนุตตะรัง สีระสา นะมามิ
 ปุริสัทมมะสาระถิ สรณังคัจฉามิ
 ปุริสัทมมะสาระถิ สีระसानะมามิ
 สัตถาเทวะมะนุสสานัง สรณัง คัจฉามิ
 สัตถาเทวะมะนุสสานัง สีระสา นะมามิ
 พุทธัง สรณัง คัจฉามิ พุทธัง สีระสา นะมามิ
 อิตปีโสภะกะวา

๕. อิตฺถิปีโสภะกะวา ฐักขันโธ อะนิจจะลักขณะปาระมม
จะสัมบันโน อิตฺถิปีโสภะกะวา

อิตฺถิปีโสภะกะวา เวทะนากขันโธ อะนิจจะลักขณะ
ปาระมม จะสัมบันโน อิตฺถิปีโสภะกะวา

อิตฺถิปีโสภะกะวา สัญญากขันโธ อะนิจจะลักขณะ
ปาระมม จะสัมบันโน อิตฺถิปีโสภะกะวา

อิตฺถิปีโสภะกะวา สังฆารักขันโธ อะนิจจะลักขณะ
ปาระมม จะสัมบันโน อิตฺถิปีโสภะกะวา

อิตฺถิปีโสภะกะวา วิญญานักขันโธ อะนิจจะลักขณะ
ปาระมม จะสัมบันโน อิตฺถิปีโสภะกะวา

๖. อิตฺถิปีโสภะกะวา ปะณะวัจจกะวาพะ จาตุมหाराชิกา
ดาวะติงสา ธาตุสัมมา สมာธิญาณะสัมบันโน

อิตฺถิปีโสภะกะวา เตโชจักกะวาพะ จาตุมหाराชิกา
ดาวะติงสา ธาตุสัมมา สมာธิญาณะสัมบันโน

อิตฺถิปีโสภะกะวา วาโยจักกะวาพะ จาตุมหाराชิกา
ดาวะติงสา ธาตุสัมมา สมာธิญาณะสัมบันโน

อิตถีปัสโสภะกะวา อาโปจักกะวาพะ จาตุมหาราชิกา
 ตาวะติงสา ธาตุสัมมา สมာธิญาณะสัมปันโน
 อิตถีปัสโสภะกะวา อากาสาจักกะวาพะ จาตุมหารา
 ชิกา ตาวะติงสา ธาตุสัมมา สมาธิญาณะสัมปันโน

๓. อิตถีปัสโสภะกะวา ยามา ธาตุสัมมา สมาธิญาณะ
 สัมปันโน

อิตถีปัสโสภะกะวา นิมมานะระติ ธาตุสัมมา สมာธิ
 ญาณะสัมปันโน

อิตถีปัสโสภะกะวา กามาวะจะระ ธาตุสัมมา สมာธิ
 ญาณะสัมปันโน

อิตถีปัสโสภะกะวา รูปาวะจะระ ธาตุสัมมา สมာธิ
 ญาณะสัมปันโน

๔. อิตถีปัสโสภะกะวา ประฐะมาณานะ ธาตุสัมมา
 สมาธิญาณะสัมปันโน อิตถีปัสโสภะกะวา ทุตติยะณา
 นะ ธาตุสัมมา สมาธิญาณะสัมปันโน อิตถีปัส
 โสภะกะวา ตะตติยะณานะ ธาตุสัมมา สมาธิญาณะ

สัมปันโน อิตปีโสภะกะวา จะตฺตกะณานะ ชาติ-
 สัมมา สมာธิญานะสัมปันโน อิตปีโสภะกะวา
 ๕. บัญจะมะณานะ ชาติสัมมา สมาธิญานะสัมปันโน

๕. อิตปีโสภะกะวา อากาสาณญายะตะนะ เนวะ-
 สัญญานาสัญญายะตะนะ อะรูปาวะจะระ ชาติ
 สัมมาสมาธิญาณสัมปันโน

อิตปีโสภะกะวา วิญญาณญายะตะนะ เนวะ-
 สัญญาณาสัญญายะตะนะ อะรูปาวะจะระ ชาติ
 สัมมาสมาธิญาณะสัมปันโน

อิตปีโสภะกะวา อากิญจัญญายะตะนะ เนวะ-
 สัญญาณาสัญญายะตะนะ อะรูปาวะจะระ ชาติ
 สัมมาสมาธิญาณะสัมปันโน

๑๐. อิตปีโสภะกะวา โสตาปัตตัมคคะ ชาติสัมมา
 สมาธิญาณะสัมปันโน

อิตปีโสภะกะวา สะกะทาคาปัตตัมคคะ ชาติ
 สัมมาสมาธิญาณะสัมปันโน

อิตีปิโสภะกะวา อะนาคาปัตติมคคะ ชาตุสัมมา
สมาธิญาณะสัมบันโน

อิตีปิโสภะกะวา อะระหัตตะปัตติมคคะชาตุสัมมา
สมาธิญาณะสัมบันโน

๑๑. อิตีปิโสภะกะวา โสตาอะระหัตตะปัตติผละ ชาตุ
สัมมาสมาธิญาณะสัมบันโน อิตีปิโสภะกะวา
สะกะทาอะระหัตตะปัตติผละ ชาตุสัมมาสมาธิ-
ญาณะสัมบันโน อิตีปิโสภะกะวา อะนาคาอะระ
หัตตะปัตติผละ ชาตุสัมมาสมาธิญาณะสัมบันโน

๑๒. กุสะลา ฐัมมา อิตีปิโสภะกะวา อะอายาอะชัง
พุทฐัง สรณังคัจฉามิ ชัมพุบญจะอิสสระโร
กุสะลา ฐัมมา นะโมพุทธานะยะ นะโมฐัมมานะยะ
นะโมสังฆานะยะ บัญจะพุทธา นะมามิหัง อาปา-
มะจุปะ ทิมะสังอังคุ สังวิธาปุกะยะปะ อะปะสะ-
หะสุเท ปาสายะ โสโส สะสะ อะอะอะอะ น
เตชะสุเน มะภุจะนาวิเว อะสังวิสโลปุสะพุกะ
อิสวาสุ สุตวาอิ กุสะลา ฐัมมา จิตตวิอตถิ

๑๓. อติปิโสภะคะวา อะระหังอะอายาอะชัง พุทธัง
 สรรณังคัจฉามิ สาโพธิบัณฺเฑาะ อัสสะโร รัมมา

๑๔. กุสละลาธัมมา นันทะวังโก อติสัมมา สัมพุทโธ
 สุคะตานโน ยาอะชัง พุทธังสรรณังคัจฉามิ
 จาตุมหाराชิกา อัสสะโร กุสละลาธัมมา อติวิชา
 จระณะสัมปันโน ออุยาอะ ตาเวตังสา อัสสะโร
 กุสละลาธัมมา นันทะบัณฺเฑาะ สุคะโต โลกะวิทุ
 มหาเอโธ ยาอะชัง พุทธังสรรณังคัจฉามิ ยามา
 อัสสะโร กุสละลาธัมมา พรหมาสัททะบัณฺเฑาะ
 สัตตะสัจจปาละมึ อะนุตตะโร ยะมะกะจะ
 ยาอะชัง พุทธัง สรรณังคัจฉามิ

๑๕. ดุสิตาอัสสะโร กุสละลาธัมมา ปุยะปะกะ ปุริสะทม
 มะสาระถิ ยาอะชัง พุทธังสรรณังคัจฉามิ

๑๖. นิมมานะระติ อัสสะโร กุสละลาธัมมา เหตุโปอะ
 สัตถา เทวะมนุสสานัง ตะถะยาอะชัง พุทธัง
 สรรณัง คัจฉามิ

๑๗. ประระณิมิตวะอิสสระโร กุสะลาธัมมา สังขารัก-
 ขันโธ ทุกขัง อะนิจจัง อนัตตา รูปักขันโธ
 พุทธะปะณะ ยาวะชวััง พุทธัง สระณัง คัจฉามิ

๑๘. พรหม์มาอิสสระโร กุสะลาธัมมา นัจจิปัจจะยา
 วินะปัญจะ กะคะวะตา ยาวะนิพพานัง สระณัง
 คัจฉามิ นะโม พุทธัสสะ นะโมธัมมัสสะ
 นะโมสังฆัสสะ นุทธิสาโร กะลากระระกะนา
 เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหต (หุตุ ฯ ฯ สวาหาย)

๑๙. นะโม พุทธัสสะ นะโม ธัมมัสสะ นะโม
 สังฆัสสะ (วัตติ ฯ ฯ) มิตติ ฯ ฯ จิตติ ฯ วัตติ ฯ
 มะยะสุ สุวัตถิ โหตุ หุตุ ฯ ฯ สวาหาย

๒๐. อินทะสาวัง มหาอินทะสาวัง พรหม์มะสาวัง
 มหาพรหม์สาวัง จักกะวัตติสาวัง มหาจักกะวัตติ
 สาวัง เทวาสาวัง มหาเทวาสาวัง อีสสาวัง
 มหาอีสสาวัง มุนีสาวัง มหามุนีสาวัง สัปปริสาวัง
 มหาสัปปริสาวัง พุทธะสาวัง บัจเจกะพุททะสาวัง

อะระหัตตรสาวัง สัพพะสิทธิวิชาธะรณังสาวัง
 สัพพะโลกาอิริยานังสาวัง เอเตนะ สัจเจนะ
 สุวัตถิโหตุ

๒๑. สาวังคุณนัง วะชะพะลัง เตชังวิริยัง สิทธิกัมมัง
 นิพพานัง โมกขัง คุຍหะกัง ปุญญัง ทานะสีลัง
 ๕ ๕ บัญญานิกขัง ภะคะยัง ตัปปัง สุขัง สิริรูปัง
 ๕ ๕ กุวิสสะติเสนัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ
 ๕ ๕ หุตุ ๕ ๕ สวาหาย

๒๒. นะโมพุทฺธัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา
 ๕ ๕ รุปกขันธ์โร เวทนากขันธ์โร สันญญากขันธ์โร
 ๕ ๕ สังขารกขันธ์โร วิญญานกขันธ์โร นะโมอิตปิโส
 ๕ ๕ ภะคะวา

๒๓. นะโมพุทฺธัสสะ ทุกขังอะนิจจัง อะนัตตา รุปก
 ๕ ๕ ขันธ์โร เวทนากขันธ์โร สันญญากขันธ์โร สังขารก
 ๕ ๕ ขันธ์โร วิญญานกขันธ์โร นะโม สวาภาโต
 ๕ ๕ ภะคะวะตาธัมโม

๒๔. นะโม ฐัมมัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา
 รูปักขันโธ เวทนากขันโธ สัญญากขันโธ
 สังขารักขันโธ วิญญานักขันโธ นะโม สว่างขาโต
 ภาวะะตาธัมโม

๒๕. นะโม ฐัมมัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา
 รูปักขันโธ เวทนากขันโธ สัญญากขันโธ
 สังขารักขันโธ วิญญานักขันโธ นะโม สุปภูบันโน
 ภาวะะโต สภาวะะสังโฆ

๒๖. นะโมสังฆัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา
 รูปักขันโธ เวตะนากขันโธ สัญญากขันโธ
 สังขารักขันโธ วิญญานักขันโธ นะโม สุปภู-
 บันโน ภาวะะโต สภาวะะสังโฆ วาหะปะริตตัง

๒๗. นะโมพุทฺธายะ มะอะอุ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา
 ยาวะ ตัสสะ หาโยโมนะ มะอะอุ ทุกขัง
 อะนิจจัง อะนัตตา อุอะมะ อะวันทา นะโม
 พุทฺธายะ นะอะกะตินิสะระณะ อาระปะชุธัง
 มะอะอุ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา

นิมิตต์ วัดชลอ

เมื่อลงมือรื้อศาลาการเปรียญหลังเก่าออกแล้ว เรา
ไม่ต้องจ้างช่างเลย เพราะพระภิกษุ และญาติโยม เด็ก
เล็ก ในบริเวณวัดชลอทั้งใกล้และไกล ได้สละแรงกาย
และเวลาอันมีค่า มาช่วยกันรื้อและขนวัสดุต่าง ๆ เก็บ
เรียบร้อย นับว่าพุทธบริษัทของเราศรัทธากลาแข็งจริง ๆ
น่าสรรเสริญ

เมื่อรื้อศาลาการเปรียญแล้ว ได้นำไม้และวัสดุอื่น ๆ
มา ประัง ปลุก เป็น หอ ฉันทน์ หลัง ขนาดใหญ่พอสมควรที่
เคยมี เราก็ก็นำไม้ต่าง ๆ มาปลูกอีกนั้นแหละ เพราะ
พระภิกษุวัดชลอ และญาติโยมพุทธบริษัทของเรามาช่วย
กันดำเนินงานอีก หอฉันทน์สำเร็จลุล่วงได้ด้วยแรงแห่ง
ศรัทธาสามัคคี

นับเป็นนิมิตอันดีอย่างหนึ่งของวัดชลอ ที่งานค่าน
พัฒนาทางวัตถุชั้นแรก สำเร็จลงโดยเร็วและเรียบร้อย
เช่นนั้น เป็นที่แน่ใจได้ว่าต่อไปในอนาคตกาลอันไม่นาน

นี้ วัดชลอ จะก้าวหน้าและเจริญรุ่งเรืองยิ่ง ๆ ขึ้นไป
แน่นอน

แรงศรัทธาอันล้ำคณุนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า หลวงพ่อ
ท่านพระครูสเทพ ฌรงคฤทธิ ท่านเป็นต้นเป็นประธาน
เราพุทธบริษัทจึงไม่ควรลืมท่านเสีย ข้าพเจ้าจึงลงเขียน
โคลงสรวีเป็นพระลกจารกไว้ดังนี้

หลวง	พระองค์นั้ไชร	สมการ
พ่อ	ขยันเอางานการ	เก่งกล้า
พระ	ในวัดจ้ดงาน	ก่อสร้าง
ครู	ท่านพัฒนาชา	ส่งคุณ
สุ	ชนคนนับถือ	มากมาย
เทพ	เจ้ายอกรกราย	แซ่ซร้อง
ฌรงค	พัฒน์วัดชลอราย	ระยับเด่น
ฤทธิ	อิทธิพิชิตก้อง	เกียรติทั่ว จักรวาล

ส่วนการรื้อศาลาการเปรียญหลังเก่าและการสร้าง
หอฉันหลังใหม่นั้น ก็ควรที่จะได้บันทึกความจำไว้เช่น
เดียวกัน

หอนันหลังเก้านัน
 เพลอไพลพังลงโครม
 พระเนรแผ่นกระโจม
 รอสรางใหม่เถื่อน

ชนไม้แลเสารอ
 กะเบื่องเครื่องหลังคา
 ญาติโยมเด็กเล็กมา
 เหตุสามัคคีไซ้

เศษไม้ศาลารอ
 ปรุงทำหอนันใหม่
 แรงงานเอาจากใคร
 ญาติโยมหัวใจแก้ว

พระจำรัสอาสาด้วย
 งานช่างไม่นานา
 ขยันมากยากจักหา
 สมเป็นแบบอย่างอ้าง

ทรุดโทรม
 เกอะพ้อ
 จรจาก
 ญาติโยม

ศาลา
 เก็บไว้
 ช่วยกิจ
 แซ่ซ้อง สรรเสริญ

กองใหญ่
 เรียบแล้ว
 จะเหมาะ
 เก่งแท้ อาสา

ศรัทธา
 ก่อสร้าง
 ใครเปรียบ ท่านนอ
 เอ่ยถ้อย สรรเสริญ

พระอำนวยช่วยงาน
กะเบื่องเก่าทำใหม่ดี
งานอื่นประดามี
ถนัดงานทุกด้าน

พระวันสุภาพท่าน
ท่านก็ยังปราณี
การงานใดใดมี
ร่วมงานการกิจด้วย

พระอำนวยพระจรัสทั้ง
ต่างองค์ต่างช่วยกัน
ญาติโยมมาแข็งขัน
วัดชลอมัชอ่า

พวงพลเลิศป้องเปยก
โยมเทียงโยมสุขปอง
เจ้าสิทธิเจ้าสวัสดิศกอง
นงคเณอภิตตหนดเล่า

พ่นสี
เพราะท่าน
ปฏิบัติ
เด่นด้วยฝีมือ

ไม่ดี
มุ่งช่วย
อุตสาห
เด่นชอบ ศรัทธา

พระวัน
ก่อสร้าง
ช่วยกิจ การนา
เลิศแล้ว พวกเรา

จำลอง
โยมเบา
กุศลเกอ
ช่างเบียว ช่างเรณู

อีกหลายท่านขานขอ
แต่จารึกจำจด
เป็นกุศลกรรมบถ
ให้ทุกท่านต่างได้
พุทธสืบสกลาย
ยกเสาเอกโทแซม
สองห้าหนึ่งสูญแถม
เสร็จแรมสิบห้าค่ำ
จารึกจดพจน์ไว้เป็น
โคลงอาจผิดสัมผัส
เหตุเพราะไม่เจนจัด
โปรดอภัยไซ้จาง

ไม่หมด
เกียรติไว้
บ่งบอก บุญนา
แน่นแท้ นิพพาน
เดือนแรม
สวดชา
ศักราช
สเทแนเดือน
ประวัติ
แพกบ้าง
โคลงกาพย์ กลอนนา
จักชอบ ชอบคุณ

เมื่อหอนันสำเร็จลง ด้วยผู้มีอนาติ โยมพุทธบริษัท
ทั้งหลาย เช่นนี้ ข้าพเจ้าได้เรียนถามท่านว่า พุทธบริษัท
ทั้งหลายได้มาร่วมกันพัฒนากการวัดชลอทั้งนี้ หลวงพ่อม
ของขวัญอะไรบ้าง ท่านจึงให้โคลงสืมาบทหนึ่ง จึงขอ
แสดงไว้ ณ ที่นี้

ใคร	หาญเห็นชอบแท้	ทำบุญ
ดี	ชอบตอบอดหนุน	สงฆ์
ใคร	ทำดีมีคุณ	ประโยชน์
ได้	กุศลเลิศล้ำ	แก่เจ้าตัวเอง

ข้าพเจ้า ผู้เขียนบทความตอนนั้น บ้านของข้าพเจ้า
 ไม่ได้อยู่ในเขตอำเภอบางกรวย และวัดที่ข้าพเจ้าทำบุญ
 ประจํา นั้น ไม่ใช่วัดนั้น แต่เมื่อข้าพเจ้ามาเห็นความ
 มุ่งกตของหลวงพ่อบุญพระครูสุเทพ ฌรังกฤตติ และศรัทธา
 ปราสาทของพุทธบริษัทที่มุ่งหวังพัฒนากการวัดชลอน เป็น
 เครื่องกลบั่นกาลให้ข้าพเจ้ามีกำลังใจมาร่วมการกุศลใน
 การพัฒนากการวัดชลอนด้วยความเต็มใจ

ขอความสุขสวัสดิ์ถึงเป็นของท่าน

“ ๐๖๑๓ ”

“ทำวัตรพระ”

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมา สมฺพุทฺธสฺส ฯ

๓ หน

พุทฺธํ ชีวิตํ ยาวนํพุพานํ สรณํ คจฺฉามิ ฯ

อิตฺถิโส ภควา อรหํ สมฺมาสมฺพุทฺโธ วิชฺชา
จรณสมฺปนฺโน สุกโต โลกวิทู อนุตฺตโร ปุริสทมฺม-
สารถิ สตฺถา เทวมนุสฺसानํ พุทฺโธ ภควาติ ฯ

เย จ พุทฺธา อตฺตา จ, เย จ พุทฺธา อนาคตา.
ปจฺจุปปนฺนา จ ये พุทฺธา, อหํ วนฺทามิ สพุพฺพา ฯ
พุทฺธานาสฺมิ ทาโสว, พุทฺธา เม สามิกิสฺสรา.
พุทฺธานญจ สีเรปาทา, มยฺหํ ติฏฺฐันตุ สพุพฺพา ฯ
นตฺถิ เม สรณํ อญฺญํ, พุทฺโธ เม สรณํ วรํ เอเตน
สจฺจวชฺเชน, โหตุ เม ชยมงฺกलํ ๑ อุตฺตมมฺงเคน
วนฺเทหํ, ปาทปฺปสฺสํ วรุตฺตมํ. พุทฺเช โย ขลิตโต โทโส,
พุทฺโธ ขมตฺถํ ตํ มมํ ๑

(กราบแล้วหมอบลงว่า)

ข้าจะขอยกหนึ่งวงเอาซึ่งพระพุทธรูปเจ้า แลคุณ
พระพุทธรูปเจ้า ในอดีตอนาคตกัปปัจจุบัน จึงมาเป็นทพงแก่ข้า
ตราบเท่าเข้าสัพพะนิพพาน แลข้าจะขอนมัสการกราบไหว้
พระพุทธรูปเจ้า อันเป็นอดีตอนาคตกัปปัจจุบันสิ้นกาลนานทุก
เมื่อ แลข้าจะขอเป็นข้าแห่งพระพุทธรูปเจ้า ขอพระพุทธรูปเจ้า
จงมาเป็นเจ้าเป็นใหญ่แก่ข้า ขอพระบาทบาทาทาของ
พระพุทธรูปเจ้า จงมาประทับฐานอยู่เหนือเศียรเกล้าแห่ง
ข้าสิ้นกาลทุกเมื่อ สิ่งอนันจะใดเป็นทพงแก่ข้าห้ามได้
ถ้าเว้นไว้แต่พระพุทธรูปเจ้าเป็นทพงแก่ข้าเทียงแต่หนักหนา
ข้าไหว้ละของอุลพระบาท ทั้งพระลายลักษณ์อักษรฉาย มง
คลทั้งหลายจงมาบังเกิดมแก่ข้าด้วยคำสัจจนเกิด อนึ่ง โทษ
อันใดข้าได้ประมาทพลาดพลั้งไว้ในพระพุทธรูปเจ้า อันเป็น
อดีตอนาคตกัปปัจจุบัน ขอพระพุทธรูปเจ้าจงมาออกโทษทั้งปวง
นั้นให้แก่ข้าพระพุทธรูปเจ้าจนเกิด ฯ (กราบ)

ธมฺมํ ชีวํ ยาวนิพฺพานํ สรรณํ คจฺณามิ ฯ

สฺวากุขาโต ภควตา ธมฺโม สนนํ ฏฐิโก อกาลิโก
เอหิปสฺสโก โอปนยิโก ปจฺจตฺตํ เวทิตพฺโพ
วิญญูหิตี ฯ

เย จ ธมฺมา อตฺตํ จ, เย จ ธมฺมา อนาคตา.
ปจฺจุปปนฺนา จ เย ธมฺมา, อหํ วนฺทามิ สพฺพทา ฯ
ธมฺมานาหสฺมิ ทาโสว, ธมฺมา เม สามิกิสฺสรา.
สพฺเพ ธมฺมาปํ ติฏฺฐนฺตุ, มมํ สีเรว สพฺพทา ฯ
นตฺถิ เม สรรณํ อญฺญํ, ธมฺโม เม สรรณํ วรํ.
เอเตน สจฺจวชฺเชน, โหนฺตุ เม ชยมงฺกलि ฯ อุตฺตมมงฺเคน
วนฺเทหํ, ธมฺมญฺจ ทูวํ วรํ. ธมฺเม โย จลิตो
โทโส, ธมฺโม จมฺตุํ ตํ มมํ ฯ

(กราบแล้วหมอบลงว่า)

ข้าจะขอยกหน้วงเฝ้าซึ่งพระปริยัติธรรมเจ้า แล
พระนวโลกุตตระธรรมเจ้า แลคณพระธรรมเจ้าในอภิต
อนาคตปัจจุบัณ จงมาเป็นทพงแก่ข้าตราบเท่าเข้าสู

พระนิพพาน แลข้าจะขอนมัสการกราบไหว้พระธรรมเจ้า
 ทั้งมวล อันเป็นอภิตตอนาคตย์อันสนกาลทุกเมื่อ แล
 ข้าจะขอเป็นข้าแห่งพระธรรมเจ้า ขอพระธรรมเจ้าทั้งมวล
 นั้นจงมาเป็นเจ้าเป็นใหญ่แก่ข้า ข้าขออาราธนาพระธรรม-
 เจ้าทั้งมวลนั้น จงมาประสิทธิ์ฐานอยู่เหนือเศียรเกล้าแห่ง
 ข้าสนกาลทุกเมื่อ สิ่งอันอนจะใดเป็นทพงแก่ข้าห้ามมิไค
 ถาเว้นไว้แต่พระธรรมเจ้าทั้งมวลนั้นเป็นทพงแก่ข้าเทียง
 แท้นกหนา ไชยะมงคลทั้งหลายจงมาบังเกิดมแก่ข้าด้วย
 คำสัจจนเถก ข้าขอกราบไหว้พระธรรมเจ้าทั้งสองประการ
 อันประเสริฐ โทษอันใดข้าไคประมาณพลากพลึงไว้ใน
 พระธรรมเจ้าทั้งสองประการ ขอพระธรรมเจ้าทั้งสอง
 ประการ จงมาอดโทษทั้งปวงนั้นให้แก่ข้าพระพุทธเจ้า
 เถกฯ (กราบ)

สํ ฐวํ ยาวนิพพานํ สรณํ คจฺฉามิ ฯ

สุปฏิปันโน ภควโต สาวกสํโฆ, อสุปฏิปันโน
 ภควโต สาวกสํโฆ, ญายปฏิปันโน ภควโต สาวกสํโฆ,
 สามจีปฏิปันโน ภควโต สาวกสํโฆ, ยถํ จตฺตาริ

ปฺริสยูกานิ อณฺฐุ ปฺริสปุกฺคลา เอส ภควโต
 สวากสฺสโฆ, อาหุเนยฺโย ปาหุเนยฺโย ทกฺขิณฺเนยฺโย
 อณฺชลิกรณฺเอย โอนุตฺตรํ ปุณฺณกฺเขตฺตํ โลกสฺสาตี ฯ

เย จ สํมา อตฺตตา จ, เย จ, สํมา อนาคตา.
 ปจฺจุปปนฺนา จ เย สํมา, อหํ วนฺทามิ สพฺพทา ฯ
 สํมานาหสฺมิ ทาโสว, สํมา เม สามิกิสฺสรา. เตสํ
 คุณาปิ ติณฺณฺฐนฺตุ, มมํ สีเรว สพฺพทา ฯ นตฺถิ เม
 สรณํ อณฺญํ, สโฆ เม สรณํ วรํ. เอเตน สจฺจวชฺเชน,
 โหตุ เม ชยมฺงคฺลํ ฯ อุตฺตมฺงเคน วนฺเทหํ, สํมณฺจ
 ทฺวิชฺชุตฺตมํ. สเม โย ขลิโต โทโส, สโฆ ขมตฺ
 ตํ มมํ ฯ

(กราบแล้วหมอบลงว่า)

ข้าจะขอยกหน้าวงเฝ้าซึ่งพระอริยสงฆ์เจ้า แลคณ
 พระอริยสงฆ์เจ้า ในอดีตอนาคตปัจจุบัน จงมาเป็นทพ
 แก่ข้าตราบเท่าเข้าสพระนิพพาน แลข้าจะขอนมัสการ
 กราบไหว้พระอริยสงฆ์เจ้า อันเป็นอดีตอนาคตปัจจุบันสน

กาลทุกเมื่อ แลข้าจะขอมอบตัวเป็นข้าแห่งพระอริยสงฆ์
 เจ้า ขอพระอริยสงฆ์เจ้าจงมาเป็นเจ้าเป็นใหญ่แก่ข้า ข้า
 ขออาราธนาคุณแห่งพระอริยสงฆ์เจ้า จงมาประสิทธิ์ฐาน
 อยู่เหนือเศียรเกล้าแห่งข้าสนกาลทุกเมื่อ สิ่งอื่นอันจะได้
 เป็นทพงแก่ข้าหาไม่ได้ ถ้าเว้นไว้แต่พระอริยสงฆ์เจ้าเป็น
 ทพงแก่ข้าเทียงแท้นกหนา ไชยะมงคลทั้งหลายจงมา
 บังเกิดมีแก่ข้าด้วยคำสัจจนเกิด ข้าขอกราบไหว้พระอริย-
 สงฆ์เจ้าทั้งสองประการอันประเสริฐ โทษอันใดข้าได้
 ประมาทพลาดพลั้งไว้ในพระอริยสงฆ์เจ้าทั้งสองประการ
 ขอพระอริยสงฆ์เจ้าทั้งสองประการ จงมาขุดโทษทั้งปวง
 นั้นให้แก่ข้าพระพุทธเจ้าจนเกิด ฯ (กราบ)

(อาราธนาเมื่อจะนั่ง)

ข้าขอภาวนาพระพุทธคุณเจ้า เพื่อขอเอาภัยพระ

ลักษณะ

	ขุททกา	} ยึดธรรมเนียมเจ้าหญิงได้
	ชณิกา	
พระ	โศกกนุติกา	
	อุเบกขา	
	ผรุสา	

ขอพระพททเจ้าหญิงมาเป็นทพงแกชานเถก ขอพระ-
 ธรรมเจ้าทงมวลงมาเป็นทพงแกชานเถก ขอพระอริย-
 สงฆ์เจ้าทงหลาย ทังแรกแต่พระมหาอัญญาโกณฑัญญะ
 เถระเจ้าโพ้นมา ตราบเท่าถึงพระสงฆ์สมมติในกาลบัดนี้
 งามมาเป็นทพงแกชานเถก ขอพระอริยสงฆ์เจ้าองค์ตน
 อันสอนพระกัมมัญฐานเจ้าทงมวลง งามมาเป็นทพงแกชาน
 เถก ขอพระกัมมัญฐานเจ้าทงมวลง งามมาเป็นทพงแก
 ชานเถก. ฯ

อุกาสะในทนต์เล่า ข้าจะขอปฏิบัติบชาตามคำสั่ง
 สอนของพระสัพพัญญโคตมเจ้า เพื่อยะขอเอายังพระ-
 ลักษณะ พระขุททกาทิธรรมเนียมเจ้าหญิงได้

ขอจงเจ้ากมมายังเกิดปรากฏอยู่ใน จักข
มโน
กาย ทวาร

แห่งข้า ในขณะเมื่อข้าพเจ้าภาวนาอยู่นั้นเกิด

อติปิโส ภควา ฯลฯ พุทฺโธ ภควาติ
สมฺมา อรหํ สมฺมา อรหํ สมฺมา อรหํ
อรหํ อรหํ อรหํ

หอสมุดแห่งชาติรัชมังคลาภิเษก
จันทบุรี

ทางพ้นทุกข์

“ความสุข” คือ ความสมหวัง เป็นไปทั้งใจนึก
เป็นสิ่งที่ปรารถนาร่วมกันของมนุษยทุกชาติ ทุกวัย ทุกเพศ
ไม่ว่าคฤหัสถ์หรือบรรพชิต การแสวงหาให้ได้มาซึ่งสิ่ง
ประสงค์ต้องเป็นไปในทางธรรม มี :—

๑. โลกียมม ธรรมอันเป็นวิสัยของโลก

๒. โลกุตตรมม ธรรมอันพ้นวิสัยของโลก

โลกียมม เมื่อประกอบธรรมในทางโลก ย่อมให้
ผลเป็นของโลก ได้แก่ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข อันเป็น
ฝ่ายยินดี ความเสื่อมลาภ เสื่อมยศ นินทา ทุกข์ เป็น
ฝ่ายยินดี เป็นสิ่งไม่ประสงค์ แต่ในวิถีแห่งโลก หา
อาจหลีกเลี่ยงไม่ได้ เป็นของคั่นมีได้ ต้องมีเสีย มีก็
ต้องมีชว มีเกิดก็ต้องมีตาย เพราะตกอยู่ในวงจรของ
สังสารวัฏฏ์ ต้องเวียนว่ายไปตามกระแสนั้น ย่อมหม่น
เปลี่ยนไปตาม ครัง คราว แห่ง ผลกรรม ของตน จะหวังรับ
แต่ฝ่ายยินดี ๔ ประการแรกอย่างใดหาได้ไม่ เมื่ออยู่

กับโลกก็ต้องรับผลเป็นไปตามวิถีของโลก ชอบไปนั่ง
กลางแดดจะไม่ให้อ่อนนั้นไม่ได้

ในธรรมหมวดนี้แม้ในส่วนที่บันทึก ก็หาเป็นของเที่ยง
ของจริงไม่ “สุข” ก็สุขไม่จริง ที่แท้นั้นเป็นตัว “ทุกข์”
เพราะประกอบด้วยกิเลสตัณหา เช่น

กิเลสสาม กิเลสอันเป็นเหตุให้ใคร่ ได้แก่ ราคะ
คือความกำหนัดรักใคร่ โลภะ ความโลภ ทูรณ ทูราย
ใคร่จะได้ จะมี ไม่เขยลั่น อิสฺสา ความริษยา

กามตณฺหา ความพอใจ รักใคร่ในวัตถุกาม คือ
ผัสสอันน่าใคร่ ได้แก่ กามคุณ ๕ ซึ่งเป็นที่น่าปรารถนา
ชอบใจ มี รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ และวัตถุ
อันเป็นที่ตั้งแห่งกาม มีทรัพย์สินสิ่งสิ่งทั้งหลาย ทำให้เกิด
อสนฺตมฺภี คือ ความไม่สิ้นโทษ เกิดภัยคือ หวงแหน
ห้วงใย เสียดาย กลัวสูญ กลัวหาย

ภวตณฺหา ความทยานอยากอยู่ อยากเป็นอย่าง
โน้น อย่างนี้ แม้ในสิ่งที่ไม่อาจจะอยู่ได้ เป็นไฉนก็

วิภาตณหา ความทยานใจไม่อยากอยู่, อยากเป็น
อย่างโน้น อย่างนี้ แม้ไม่อยู่ในวิสัยจะอยู่ได้ เป็นไปได้
ก็ตาม

กิเลส ตัณหา เหล่านี้จะเผาผลาญจิตให้เราร้อน
ทรมาน ทรมาน เป็นไฟใหญ่ เรียกว่า อคฺคิ มี ๓ อย่าง คือ

๑. รากคฺคิ ไฟเกิดจากความกำหนัด รักใคร่
พอใจ ไม่มีราคะใดจักยังความร้อน ร้ายแรง วิตรง
ทุกข์ทรมาน ปลุกเปลืองยาก เทียมเท่าความกำหนัด
ยินดีในกามคุณ คือความใคร่จะเสพย์กามสุขจากกามา
พจรสํัตถ์

๒. โทสคฺคิ ไฟเกิดจากความโกรธ ไม่พอใจ
ทำให้เกิดพยาบาท จองเวร ซึ่งเป็นบาปโทษอย่างหนัก
และทำให้เสื่อมมารยาทของสังคม

๓. โมหคฺคิ ไฟเกิดจากความหลง ความไม่รู้เท่า
ทัน ทำให้มึนงง เห็นผิดเป็นชอบ เห็นถูกเป็นผิด ให้
หลงในภพไม่จบสิ้น อันเป็นข้อเกิดแห่งทุกข์ และภาวะ
หนักยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด

ผู้เล็งเห็นทุกข์ โทษของการนิมยนิคิฬากชีวิตไว้ กั
 ณะแลเป็นไปแห่งโลก ไม่ปรารถนารับผลนั้น ก็ตองหา
 ทางหนีให้พ้นโลก บางคนคิดสั้น ๆ ว่า ตายเสียก็หมด
 ทุกข์ ความทุกข์หาไค้อยู่ที่กายไม่ อยู่ทีจิตต่างหาก
 ความตายเป็นเพียงการทำลายแห่งรูป คือความดับแห่ง
 สังขารอันปรุงแต่งจากธาตุทั้งหลายอันเป็นสมมุติของโลก
 เป็นรูปสมมุติเป็นเจ้าของ หาใช่ตัวแท้ที่เสวยผลของโลก
 กรรมไม่ ตัวจริงนั้นคือจิต ฉะนั้น ความตายก็คงตกอยู่
 ในโลกนั้นเอง ไม่พ้นไปได้ ทุกข์ สุข อยู่ทีจิต จิตดวง
 เดียวเท่านั้นที่จะทำความผันแปร หรือไม่ผันแปรให้เกิด
 ขึ้นได้ เมื่อจิตตกอยู่ในกองบาป โสภกชุ่มด้วยกิเลส
 ความชั่วเหมือนเบอนของสกปรก เมื่อไม่ไค้ชำระล้าง จะ
 สะอาดไค้อย่างไร การดับแห่งสังขารหาเป็นการชำระจิต
 ไม่เป็นคนละส่วนกัน เหมือนไฟไหม้บ้าน ปรกกายเพลิง
 เคืองตา เพียงเอามือปิดตากำยังไม่ให้เห็นแสง จะว่าไฟ
 ดับนั้นไม่ไค้ กายเหมือนเรือนที่อาศัย จิตเป็นเจ้าของ
 เมื่อเรือนนั้นพัง ก็หาที่นอนอยู่ไค้อีก คิ, ชั่ว, บุญ, บาป,

ทั้งหลายก็ติดไปกับจิต ให้ของเสวยผลที่ใดกระทำไว้ต่อไป
 ไป หาได้ทำลายตามรูปฉันท์ไม่ เมื่อบาป ความชั่ว
 เสียดแทงจิตก็จำต้องบ่ง ถอนปลดปล่อยกองกันที่จิต ความ
 เจ็บปวด ยอกแสบ จึงจะหมดสิ้นได้

ในเรื่องของทุกข์ต้องพิจารณาให้ถ้วนถี่ เพราะบางที
 โมหะทำให้หลงผิด คิดว่า “ทุกข์” คือ “สุข” เพราะ
 เป็นที่ชอยใจ, พอใจ, ยินดี หารู้ไม่ว่ามีความร้อน
 แตรกซึมแอบแฝงอยู่ เพราะมองไม่เห็นด้วยตาธรรมดา
 ปลอຍให้กิเลสค้นหาหลอกหลวงเอา เหมือนเห็นกงจักร
 เป็นดอกบัว เห็นพญามารเป็นเทพยดา กว่าจะรู้ถูก
 กลับไปก่อนตัว จะยกเหินยวสัจธรรมช่วยดึง, ช่วย
 ถอนตัวกลัว ก็เกิดท้อถอยเพราะถลาลไปมากแล้ว ถ้า
 ปลอຍเลียบตามเลย ยิ่งซำร้าย แม้จะไม่ทำบาปเพิ่มขึ้น
 ก็ทำให้จิตทุกข์หนักองควยความลำนกบาป เหมือนผ้า
 ค้างส้างลง เมื่อเบอนเประย้อมเห็นรอยต่างสกปรกได้
 ชัด ไม่เหมือนผ้าสีทาสีที่ยังสกปรกก็ยังดำ เช่น การ
 ทำบาป ยิ่งทำยิ่งเพลิน ยิ่งบาปหนักขึ้น บางทีก็รู้ว่า

สิ่งนั้นผิด ให้ผลเป็นโทษทุกข แต่กิเลสชวนให้ใคร่ ให้
 ชอบใจ พอใจ ไม่คิดหนี กลับยินยอมนำตนลงหลุมเข้า
 ที่คมขิงเสียเอง จะสละ, ละ, ถอนหรือหาอุบายทำลาย
 ก็พอมิทาง แต่ทำไม่ลง เพราะยังหนักอยู่ในความอาลัย,
 อารมณ์, เสียกาย อารมณ์อื่นก็ปรกด้วยกิเลส, ตัณหา
 แม้ในส่วนที่ไม่พอใจ, ตีตกใจ หน่าจะละ, จะถอน, จะทิ้ง
 ได้ง่าย เพราะความไม่พอใจ ไม่ทำให้ต้องอยู่ด้วย
 สงสาร, อาลัย แต่กลับยอมให้ความจงเกลียดจงชัง อัน
 เป็นกิเลสแฝงฝังอยู่ได้ เช่นนั้นแล้ว คุณธรรมที่คั่งมีอยู่
 ไกล ๆ รอบตัวเราเป็นของกลาง ไม่ตกอยู่ในกรรมสิทธิ์
 ของผู้ใด เมื่อไม่รู้จักใช้ ไม่โน้มน้าว, ยักเหินยวเข้า
 หาตน ผลประโยชน์ใด ๆ ก็ไม่อาจเกิดได้, มีได้ คล้าย
 คนอยู่บ้านไกลวัด เมื่อไม่เดินเข้าไปพบพระ ฟังเทศน์,
 ฟังธรรม, รับคำสั่ง. คำสอนมาปฏิบัติ, ผูกหัด, อบรม
 จิตใจ ก็ไม่มีอะไรดีไปกว่าคนที่อยู่ห่างไกลไปมาไม่ถึง
 อนึ่ง การพิจารณาแก้ทุกข์ หรือหาทางดับทุกข์ใน
 วัฏแห่งโลก นั้นยังทำกันไม่ถูกต้อง มักแก้กันที่ปลาย

เหตุ เป็นต้นว่า “ทุกข์” เพราะเงินไม่พอใช้ ก็แก้โดย
 ทางหาเงินมาใช้ให้มากขึ้น การหาทำให้เกิดทุกข์
 แทนที่จะผ่อน, หรือคืบ, กลยทวเวียนแก้, วนเกิด, ไม่
 ราบรื่น เหมือนแก้กลุ่มตายที่ยิ่ง เมื่อไม่หาเงินให้พบ
 หาต้น, ปลาย, คลายให้ถูก สักแต่ว่าพอจะใช้ เห็น
 เส้นไหม่ง่ายสะดวกก็ถึงเอา ยิ่งยุ่งใหญ่ เปรียบความ
 ทุกข์เหมือนกันไม่ การตัดแต่ปลายก้าน รานกิ่งทละอื่น
 สองอื่น รังแต่จะแตกยอดทอดกิ่งสาขาชนทุกที เมื่อ
 ประสงค์ให้ต้นไม่ตาย คือ “ทุกข์” คืบ ต้องแก้กันที่
 ต้นเหตุ คือ ตัดลำต้น ขุดรากเง้าออกให้หมด ชำระ
 จิตให้ขบเขา พิจารณาความจริง ๔ ประการ คือ
 อริยสัจจ ๔ ซึ่งพระพุทธองค์ทรงค้นพบ เป็นฝ่าย
 โลกุตตรธรรม ไต่แก้

๑) ทุกข์ ความลำบากกาย, ลำบากใจ ด้วยความ
 เป็นไปตามธรรมดาของโลก คือ เกิด, แก่, เจ็บ, ตาย
 เป็นฝ่าย “ผล”

๒) สมุทฺย รุเหตุที่ทำให้ทุกข์เกิด คือ ให้สาว
หาเหตุให้พบ เป็นฝ่าย "เหตุ"
๓) นิโรธ ความดับทุกข์ทั้งเหตุและผล ดับกิเลส,
ตัณหา

๔) มคฺค ทางปฏิบัติให้หมดเหตุแห่งทุกข์ ซึ่งจะ
ต้องทำให้เกิดชนโดยครบถ้วนและสมบูรณ์
เมื่อทุกข์ทั้งหลายมีเหตุเป็นแดนเกิด รู้จักทุกข์ก็
ต้องค้นหาเหตุให้พบ เมื่อพบแล้วประสงค์จะดับทุกข์ ก็
ปฏิบัติตามทางแห่งการดับ เหมือนการดับกระแสไฟฟ้า
ในหลอด ต้องขั้วสวิตช์ หรือดับที่กำเนิดไฟไม่ใช่ทุบหลอด
ไฟจนแตก เกิดโทษเสียของหากมือเท้าเจ็บป่วยไป

เหตุและผลเกี่ยวโยงกันประดุจห่วงโซ่ ผลเกิดจาก
เหตุ เหตุกลับเป็นผล ผลกลับเป็นเหตุ เช่น กาย (รูป)
อันประกอบด้วยเหตุเป็นสภาวะทุกข์ เพราะมีความโยก
ย้ายเปลี่ยนแปลงตามวิสัยของธาตุ ผู้หลง (ไม่รู้จริง)
เข้าไปยึดถือ (อุปาทาน) เอาว่าเป็นของของตน ตึงหนา
บำรุงรูปตนและผู้อื่น จิตจึงตกอยู่ในความยากลำบาก

แสนสาหัส เพราะการชวนชวายุบำรุงบำเรอรูปและการ
 โยกย้ายเปลี่ยนแปลงนั้น จิตทุกข์เป็นผล อุปาทานเป็น
 เหตุ อุปาทานเป็นผล อวิชชาเป็นเหตุ ฯลฯ ความมม
 กาย คือ โภยตีพายไม่รับผิดชอบหรือโยนความผิดให้ผู้อื่น ไม่
 ยอมพิจารณาตรองไตร่ตรองตนและความจริง เป็นการห้าม
 มรรคห้ามผลของตนเอง

โลกุตตรมม ธรรมอันเป็นของจริง ช่วยให้พ้น
 ทุกข์ทั้งหลาย ให้หลุดพ้นจากเครื่องร้อยรัด ธรรมอันพ้น
 วิสัยของโลก ไม่มีความเปลี่ยนแปลง มีแต่ความสุข,
 สงบ, วิเวกอย่างยิ่ง, กล้วยความละ, วางเฉยหมดกลิ่น
 ในสิ่งทั้งปวง ไม่ว่าจะเป็นรูปธรรม, หรือนามธรรม

การที่จะให้ได้ผลเช่นนั้น ต้องอาศัยความจริงเป็นที่
 ตั้ง คือ ตั้งใจจริง, ทำจริง, เพียรจริง, ตามหนทาง
 แห่งความจริง ให้เกิดขาด, เข้มแข็ง, อุตทน, อตกถน
 ตั้งหน้าเดินเข้าสู่มรรค คือทางแห่งความหลุดพ้น (อัน
 เป็นกำแพงกันมัจจุราช) . . . พ้นฝ่าสิ่งกีดขวางอันเป็น

อุปสรรคทั้งหลาย ได้แก่การทวนกระแสจิตที่เป็นโลกีย-
 วิสัยไปให้พ้นคนอยากได้แต่ไม่ทำ จะมี, จะได้อะไร
 ไร อยากถึงแต่ไม่เดิน, ไม่ไป ก็ตกอยู่ที่เก่า เหมือน
 ยามเฝ้าซาก . เดินอ้อมก็ถึงช้า เดินเลยวกกลับไป — มา
 พักนอนนอนตามสบาย หวังถึงยาก แต่ยังมีหวังบ้าง
 คิดว่าไม่เดินเสียเลย การเดินผิดทาง เอาผิดแทนถูก
 เอาชวแทนค ก็เหนื่อยเปล่าเหมือนเสียชาติ เพราะเกิด
 มาชาติหนึ่งไม่มีอะไรติดไปเป็นทวนรอน, กำลังกายหน้า
 บ้าง ก็เสียเที่ยว ถ้ายังสกปรกมอมแมมติดไปยิ่งขาด
 ทวน หวังให้ผู้อื่นช่วยอ้อม ช่วยโอบ ก็แบกหามกันไว้
 แต่ร้าง จิตหาไม้ใครช่วยหิ้วหอบ, จุกตึงไปไต่ไม้
 แมแต่สัมผัสพระพุทธองค์ผู้ทรงพระเทศาณภาพอันยิ่งใหญ่
 มีพระกรุณาคุณอันไพศาล ก็มีอาจช่วยไต่ ทรงประทาน
 พุทธภาษิตไว้ว่า อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ตนนั้นแหละ
 เป็นที่พึ่งของตน ตนในตนหมายถึงจิต หาไต่หามาถึง
 ตัวตนอันเป็นรูปขันธ์ไม่ การปฏิบัติให้สมบูรณ์ในธรรม

อันชอบเท่านั้นที่จะนำไปสู่สัจจะ ความตายเป็นของเที่ยง
ที่จะเกิด แต่ยากจะรู้ว่ามาถึงเมื่อไร ผู้หวังให้พ้นทุกข์
ทั้งปวง ต้องรีบตักดวงใจของเขาซึ่งความดี ไม่รือหิว
หน้าพระวงหลัง เพราะวัตถุกามทั้งหลายหาได้เกิดขึ้นเพราะ
ความหิวไม่ ต่างมีกรรมเป็นหนทางเดิน การผัดวัน
ประกันพรุ่ง เห็นว่ายังyoungนัก, หนาวนัก, ร้อนนัก, พัก
ไว่ก่อน พอภัยมาถึงตนก็รีบร้อนจะทำให้จริงจริง ก็สาย
เสียแล้ว หมดเวลา, หมดกำลัง ยังเหลือไว้แต่ความ
เสียตาย เพราะความเพ่งไต่คิดนั้น

สมเด็จพระพุทธองค์ ทรงเพียบพร้อมด้วยโลกียสุขทั้ง
หลายมาก่อนเสด็จออกบรรพชา ยังทรงสละเสียได้โดย
ไม่มีเยื่อใย เสด็จไปทนทุกข์เวทนาทรมานพระกายอย่าง
แรงกล้าในป่าดงถึง ๖ ปี เพื่อแสวงหาวิโมกขธรรม
เมื่อตรัสรู้แล้ว มิได้เห็นแก่ความสุขส่วนพระองค์ ด้วย
ทรงพระกรุณาคุณอันยิ่งใหญ่ พระวิริยภาพอันอาจหาญ
เสด็จโดยพระบาท ทรงจาริกไปในแดนทุรกันดารต่าง ๆ

เพื่อโปรดพวกเราเหล่าสัตว์ทั้งหลาย มิได้คำนึงถึงชาติ,
 ชน, วรรณะ, ปณฺญา และความเห็นอยยากใดๆ จน
 คบขันธปรินิพพาน ไฉนจึงมองข้ามพระมหากุณา มิเร่ง
 ปรียมาซึ่งผลดี คือ พระธรรมอันวิเศษซึ่งเป็นอริยทรัพย์
 อันทรงประทานให้ โดยมิต้องลงแรงค้นหาให้เห็นอย
 ยากและมีเสียมมูลค่าแม้แต่น้อยนัก เพียงแต่หมั่นจิตรับ
 พระกรุณาคุณปฏิบัติบูชา ยอมสละเวลา ความเมื่อย
 เหน็บเล็กน้อยๆ ปฏิบัติตามองค์อริยมรรค ๘ คือ

๑. สมมาทิฏฐิ ความเห็นชอบ เช่น เห็นว่า
 สัจธรรม ๔ ประการนั้นเป็นของจริง

๒. สมมาสงกปโป ความดำริชอบ ได้แก่ดำริ
 ออกจากวิตก ๓ คือ กามวิตก, พยาบาทวิตก, วิหิงสา
 วิตก เมื่อรู้ว่สิ่งใดผิดศีล, ผิดธรรม ก็คิดกำจัดให้
 หหมดสิ้นไปจากตน

๓. สมมาวาจา กล่าววาจาชอบ กล่าวแต่ความ
 จริง อันยังประโยชน์ให้เกิดขึ้นทั้งผู้ฟังและผู้พูด ให้ถูก
 กาลเทศะและบุคคล งคเวณฺววาจาอันเกิดโทษ และไร้

ประโยชน์ทั้งหลาย เช่น คำเพื่อใจ ช้าช้ากว่าไร
เป็นต้น

๔. สมุมากมมนโต ทำการงานชอบ ได้แก่การ
ทำด้วยความสุจริตซอตรง ไม่เบียดเบียนตนและผู้อื่น
ทำสิ่งที่เป็นประโยชน์ ทั้งในทางโลกและทางธรรม

๕. สมมาอาชีโว เลี้ยงชีพชอบ แสวงหาทรัพย์
โดยสุจริตซอตรง บริโภคใช้สอยแต่พอควร ชอบแก้ศีล
ธรรม ควรแก้เพศและภาวะ ให้เป็นไป—ถูกต้อง—เหมาะ
สมกับสภาพของนักบวช, นักปฏิบัติ, หรือฆราวาสทุก
หน้าที่ รู้จักใช้ทรัพย์ให้เกิดประโยชน์ในภพนี้ ภพหน้า
และประโยชน์อย่างยิ่ง

๖. สมมาวายาโม เพียรชอบ เพียรทำกิจใน
อริยสัจ ๔ ให้เกิดขึ้น ได้แก่ประกอบปธาน ๔ คือ

ก. สัมวรปธาน เพียรระวังไม่ให้บาปเกิดขึ้น

ข. ปหานปธาน เพียรเลิกทำบาปความชั่วทั้งหลาย

ค. ภาวนาปธาน เพียรสร้างสมบุญกุศล ทำความ

ดีให้มาก

ง. อนฺรกขนาปธาน เพียรรักษากศลความดีที่เกิดขึ้นแล้วไม่ให้เสื่อม และรู้จักใช้ความดีให้เกิดประโยชน์ยิ่ง ๆ

๗. สมมาสติ มีสติโดยชอบ ทำสิ่งใดทั้งกายวาจาใจ ต้องมีสติกำกับอยู่เสมอ คือ กำหนดสติให้มีเป็นประจำ ไม่ทำด้วยความหลง ให้มีสติอยู่ฐาน ๔ ได้แก่

ก. กายานุปัสสนา กำหนดสติไปพิจารณากายให้เห็นว่ากายนี้เป็นกอนธาสลส่วนหนึ่ง อันแยกมาจากกอนธาทุกกลาง ไม่ใช่สัตว์ บุคคล ตัวตน ของเรา ของเขา

ข. เวทนานุปัสสนา กำหนดสติไปพิจารณาความเสวยอารมณ์ ให้เห็นว่าเวทนา คือ สุข ทุกข์ ไม่สุข ไม่ทุกข์ เป็นไปตามกรรม เป็นเหตุปัจจัยส่วนหนึ่งของกอนธาทุกกลางไม่ใช่ของเรา, ของเขา

ค. จิตฺตานุปัสสนา กำหนดสติไปพิจารณาส่วนรู้, ส่วนคิด ทั้งสภาพที่เศร้าหมอง หรือผ่องใสให้เห็นว่าเป็นไปตามภาวะแห่งจิตตามความเป็นจริง และการชำระมิใช่ตัวตนของเรา, ของเขา

ง. ธรรมานุปัสสนา กำหนดสติไปพิจารณาธรรมทั้ง
ที่เป็นกุศลหรืออกุศลว่า มีใจของเราของเขา หากเป็น
ไปตามสภาพแห่งธรรม

๘. สมมาสมาธิ ตั้งใจมั่นสงบนิ่งเป็นอารมณ์เดียว
ไม่หวั่นไหวไปตามอารมณ์อื่นเข้ามากกระทบกระทั่ง คือ
ตั้งอยู่ในองค์ฌานทั้ง ๕ ประการ ได้แก่ วิตก, วิจารณ์,
ปีติ, สุข, เอกัคคตา

เมื่อย่อสนลงคงเหลือ ๓ อย่าง คือ “ศีล สมาธิ
ปัญญา” เรียกว่า ไตรสิกขา ให้เป็น มัชฌิมาปฏิปทา
ได้แก่การปฏิบัติเป็นกลางไม่ยิ่ง, ไม่หย่อน, ไม่เอนเอียง
ไปในทาง กามสุขลลิกานุโยค และ อุตตกิลมถานุโยค
หากขาดตกบกพร่องไป ประการใดประการหนึ่งใน ๓
ประการนี้ ก็ตกเป็น มิจฉาปฏิปทา หาใช่เป็นการปฏิบัติ
ตามมรรคในพระพุทธศาสนา อันจะนับได้ว่าตนเป็นพุทธ
บริษัทยศบิณฑบาตพระตถาคตเจ้าได้ไม่

ศีล ได้แก่การ ปฏิบัติตนให้เป็นผู้ บริสุทธิ์ด้วยกาย
วาจา และใจ ประกอบด้วยเมตตาจิต คิดเห็นอกเห็นใจ

ผู้อื่น, เป็นผู้มีอนิทรยสังวร ไต่แกการสำรวจม ตา, ห
มก, ลน, กาย, ใจ ให้เป็นไปเพื่อความสงบระงับ

สมาธิ ไต่แกการทำใจให้หนึ่งเป็นอารมณ์เดียว ไม่
ส่งใจไปในอกิต, อนาคต, กำหนดอยู่แต่ปัจจุบัน

ปัญญา ไต่แกการรอบรู้ในสิ่งที่ควรทำและไม่ควร
ทำ รู้จักปล่อยวางอารมณ์อันเกิดขึ้น ไม่ยึดถือทั้งอดีต,
อนาคต, และปัจจุบัน ทั้งที่ชอบและไม่ชอบ

“โลกุตตรสุข” นั้นเกิดจากการปฏิบัติ ในขั้นแรก
เมื่อการกระทำยังไม่สมบูรณ์ ก็ได้รับความสุขเล็ก ๆ
น้อย ๆ ก่อน ต่อไปก็ทวีเป็นลำดับตามผลแห่งการปฏิบัติ
จนในที่สุดเมื่อกายสบาย ใจสบายมากขึ้น จิตก็สงบระงับ
เกิดความบริสุทธิ์อันมีสุขทั้งหลายซึ่งเป็นเครื่องกटकั่นก
ห่างออก จนแยกพ้นไป

“ความบริสุทธิ์” ต้องอาศัยการปฏิบัติ แบ่งออก
เป็น ๒ ระยะ

ในขั้นแรก ต้องฝึกจิตให้เป็นสมาธิ ไต่แกการทำ
ใจให้หนึ่งสงบ สมาธิมี ๓ อย่างคือ “ขณิกสมาธิ”

สมาธิเป็นชั่วขณะ ๆ “อุปะจารสมาธิ” สมาธิเป็นแต่
 เฉียบ ๆ ยังไม่แน่นแน่ที่เดียว “อุปะปนาสมาธิ” สมาธิ
 อันแน่นแน่ สุขุมกว่า ในระยะต้นต้องหาวิธีดึงจิตออกมา
 เสียจากความขลุมน ท่องเที่ยวเกี่ยวพันกับอารมณ์ต่าง ๆ
 เช่น ยกเอาพุทธานุ “พุทโท” เป็นองค์บริกรรม เอา
 “ธาคูลม” อันเป็นส่วนหนึ่งที่ประชุมเป็นกายขึ้นมาเป็น
 อารมณ์ เพราะใช้หายใจอยู่ เห็นง่ายสังเกตง่ายภาวนา
 “พุทฺธ” เวลาหายใจเข้า “โธ” หายใจออก ถ้า
 หายใจยาวไม่สะดวกสบาย ก็ผ่อนให้สั้นเข้าหรือยาวออก
 จนพอที อย่างไหนสบายก็เลือกเอาระยะเช่นนั้น กำหนด
 จิตให้ตั้งอยู่ในฐานใดฐานหนึ่ง (ที่หมายแห่งอารมณ์) เป็น
 ต้นว่าทกระหม่อม, ทจุมก ทคอกออย, ลนย, ท้อง
 (เหนือศูนย์กลางสะดือ ๒ นิ้ว) ฯลฯ เฉพาะคนที่ป่วยโรคเส้น
 ประสาท ให้ตั้งจิตไว้ในฐานที่ต่ำอย่าเอาชนคัมภีระ ให้
 ประคองจิตให้เที่ยงตรงในลมคือให้อยู่กับลม อย่าให้
 อารมณ์อื่นมาแทรก ให้เที่ยงในฐานที่ตั้งจิต ไม่เฉื่อย
 เฉียงเอนไปนอกฐาน เที่ยงในกระแสลม คือ เคนลม

ให้จังหวัดสม่ำเสมอ เมื่อเลือกเอายาว — สั้น ห้าง — ถ
 เท่าไรตามสะดวกแล้ว ให้รักษาระยะ — จังหวัดเช่นนั้น
 ให้สม่ำเสมอขึ้น ไม่เป็นคลื่นหรือระลอก จิตสงบอยู่
 กับลม การทำเช่นนั้น นอกจากเป็นบุญกุศลแล้ว ยังเป็น
 การกั้นจิตไม่ให้กวัดแกว่ง แล้วย้ายไปพิจารณารมณ์
 ภายนอกในระยะต่อไป เมื่อจิตอยู่กับลมได้แล้ว หยด
 ภาวนา “พุทฺโธ” แล้วกำหนดลมไปเรื่อย ๆ ส่งลมไป
 ยังอวัยวะต่าง ๆ เช่น ท้อง อก แขน หลัง ฯลฯ ให้
 ทั่วกาย ขยายลมแล้วขยายจิตให้เต็มกายประสานลม
 ภายในกับภายนอก เมื่อลมละเอียดจิตสงบอยู่กับตัวไม่
 เพี้ยนพาดต่อไป เป็นการชำระมลทินแห่งจิตให้บางเบาลง
 ถ้าเห็นนิมิตต้องทำใจให้แน่วแน่ ให้รู้เท่าอย่าหลง ให้
 มีอำนาจเหนืออนิมิต คือ แต่งได้ ยับยั้งได้ ใช้ได้หาก
 เป็นอุคคหนิมิตต ก็ให้รู้จักทำปฏิกากกับนิมิตนั้น นิมิต
 มี ๓ อย่าง

ก. ปริกมฺมนิมิตต นิมิตในการบริกรรม เช่น เพ่ง
 ลม เบาลมเป็นอารมณ์จนเห็นลมในกายตนเองเป็นแสง

ข้าง ขาวข้าง เป็นต้น ลมที่เห็นเป็นบริเวณนิมิต

ข. อุกคหนิมิตต นิมิตติกตา เช่น เห็นภาพต่าง ๆ
มีพระพุทธรูป, คน, วัตถุ, เป็นต้น

ค. ปฏิภาคนิมิตต นิมิตตเทียบเคียง ขยายให้ใหญ่
— เล็กได้ ทำให้ โกล — โกลได้ ทำให้ปรากฏหรือ
ถามให้ตอบได้ ฯลฯ

ในระยะหลังเมื่อลมละเอียดก็แล้ว ก็คงกำหนดเรื่อย
ไปจนจิตสงบระงับมากขึ้น เกิดความเบา ความเย็นเกิด
สุขสองอย่างได้แก่ “กายิกสุข” คือ ความอิมกาย
สบายกาย “เจตสิกสุข” คือ ความอิมใจ เวทนา
ต่าง ๆ ไม่มี เมื่อจิตตั้งอยู่ในปัจจุบันธรรม กำหนดให้
ต่อเนื่องสติเต็ม — เชื่องเป็นลำดับ เกิดวิเวกด้วยความ
วางเฉยมากขึ้น จิตบริสุทธิ์เต็มที่ เป็นข้อเกิดของ
ปัญญาเมื่อจิตบริสุทธิ์ใสเป็นวิมุตติ ในระยะนี้ถ้ารู้จักศึกษา
รู้จักทำ รู้จักใช้ก็จะได้วิชา คือ วิชัสสนาญาณ ฯลฯ
เป็นสมถวิธอนันนัยเช่นฝ่ายปรมาตม

อธิบายในการปฏิบัติมี ๒ คือ

๑. วิสัยสถานกมมณฐาน อธิบายเรื่องปัญญาเป็น
อธิบายสร้างเพื่อการทำลายจนหมดสิ้นไม่เหลือเชือ

๒. สมถกมมณฐาน อธิบายสงบใจ เป็นอธิบายสร้าง
ที่ให้คุณในฝ่ายบริหารเป็นกำแพงกั้นนิเวศ “สมถ” ใน
องค์ธรรมมรรค มี ๓ คือ :-

ก) สมุทวารายาม เพียรชอบ เป็นอุปการะแก่
สัมมาสติ สัมมาสมาธิ

ข) สมุทวารายาม เป็นอุปการะแก่สัมมาสมาธิ เพราะ
ข่มกัณโณให้ลงไปทางไม้ค้ำ ให้พ้นจากมิจฉาทิฏฐิ
เป็นธรรมมรรคเป็นกำลังสำคัญยิ่ง ในการข่มกัณโณให้
มาร คือ กิเลส, ตัณหาทั้งหลายมาครอบงำ, แล้ว
พานทำร้ายได้

ค) สัมมาสมาธิ เป็นหลักสำคัญ เพราะเป็นเหตุ
ให้จิตสงบ ความสงบเป็นบ่อเกิดของความบริสุทธิ์และ
ปัญญา อันเป็นเหตุแห่งวิปัสสนา วิปัสสนาเป็นเหตุแห่ง
ความพ้นทุกข์

วิปัสสนากัมมฐาน เป็นกัมมฐานที่ปรารภคติ
 ธรรมตา, สภาวธรรม, และสามัญลักษณะ เป็นทางนำ
 ไปสู่ปัญญาวิมุตติ ได้แก้ความหลงผิดด้วยปัญญา คือ
 ความรู้แจ้ง, เห็นจริงในกองทุกข์ จนเกิดการละวางได้
 ทั้งหมดจิตถึงซึ่งความบริสุทธิ์หมดจด ไม่ใช่เพียงทำจิต
 ให้สงบแล้วจิตก็ขอย่อยเฉย ๆ โดยการระกคจิตตนเอง โดย
 การเข้าสู่วังค์ หรือโดยเข้าสู่วิญญภาพ การทำจิตให้
 สงบนิ่งโดยไม่เกิดความรู้ความเห็นเช่นนั้น แม้จิตจะย่อย
 เช่นนั้น เป็นระยะเร็ว, ช้าเท่าใดก็ตาม จิตสงบเพียง
 ระยะที่พักย่อยเท่านั้น หาได้ทำให้อาสวะกิเลส, สังโยชน์
 ต่าง ๆ หมดสิ้นไปไม่ได้ เพราะไม่ครบองค์ของมรรค
 คือ “ศีล, สมาธิ, ปัญญา” การพิจารณาเพื่อความ
 สงบระงับโดยจิตยังไม่เป็นสมาธินั้น ไม่มีทางที่จะบรรล
 มรรคผลนิพพานได้ เพราะจิตยังเพ่นพ่านวุ่นวายกับเรื่อง
 ภายนอก จากความสงบ ย่อมไม่มีกำลัง และมองอะไร
 ไม่เห็น เหมือนนกที่กำลัง เช่น การมองหาใครสักคน
 หนึ่งในกลุ่มคนมากที่พลุกพล่าน ก็ยากที่จะพบได้โดย

ง่าย สมถะจึงเป็นคุณหนนเนื่องอุปการะแก่กันอยู่ จะ
ปฏิบัติอย่างไร. วิธีใดก็ตาม การหลุดพ้น คือ วิมุตติ
มีเพียง ๒

ก. ปญญาวิมุตติ หลุดพ้นด้วยปัญญา โดยการ
บำเพ็ญสมาธิพอจิตสงบแล้วเจริญวิปัสสนา ได้แก่วิมุตติ
ของพระอรหันต์ “สุกขวิปัสสก” ผู้หลุดพ้นจากอวิชชา

ข) เจโตวิมุตติ หลุดพ้นด้วยอำนาจแห่งใจ ได้
แก่วิมุตติของผู้ได้บรรลุญาณมาก่อน จึงบำเพ็ญวิปัสสนา
คือ เช่น วิมุตติ ของพระอรหันต์ผู้บรรลุวิชชา ๓ คือ
“เตวิชโช” ได้ปัญญา ๖ คือ “ฉฬภิญโญ” หรือ
ผู้ถึง ปฏิสัมภिता พร้อม คือ “ปฏิสมภิตปตฺโต”

ในการดำเนินนโยบายเพื่อ “พระปรมตฤทธมม”
นั้นมีส่วนสำคัญควรพิจารณาอยู่ ๒ คือ

ก) “กาย” ได้แก่รูปขันธ์ เป็นโลกียะ เปรี๊ยะ
เหมือนยานเรือน

ข) “จิต” เป็นส่วนรู้ คือ ธรรม มี เวทนา,
สัญญา, อารมณต่าง ๆ เป็นต้น เหมือนเจ้าของบ้าน

ทั้งสองฝ่ายนั้นต้องหาอธิบายแยกกันให้เค็ชฌา^๕ เมื่อ
แยกไค้^๕แล้ว ในส่วนกายตอ^๕งพิจารณาหาอธิบายถอนอวิช-
ชา, อปาทาน^๕ทีย^๕ค^๕ม^๕น, ถอม^๕น^๕ในรูป^๕ขัน^๕ธ^๕ให้หมค^๕สน^๕ไป
ในส่วนจิตหาทางค^๕ท^๕เว^๕ท^๕น^๕า, ส^๕ญ^๕ญ^๕า, ส^๕ง^๕ข^๕าร วิญญ^๕าณ
อันไม่เป็^๕น^๕แก่นสารออก^๕ไปให้หมค^๕ อย่าให้เหล^๕อ^๕เช^๕อ

การทค^๕ค^๕ว^๕า^๕ตน^๕เข้า^๕ใจ, เห็น^๕พ^๕อง ใ^๕ค^๕ร^๕จะ^๕ไ^๕ค^๕, จะ^๕พ^๕ย,
จะ^๕ว^๕าง, จะ^๕ค^๕ค^๕, ค^๕ว^๕ย^๕เห็^๕น^๕โท^๕ษ-^๕ท^๕ก^๕ข^๕ แล้วไม่ไค้^๕ผล^๕น^๕ัน^๕
เพรา^๕ะ^๕ส^๕ก^๕แต่^๕ค^๕ค^๕, แต่^๕เช^๕อ, แต่^๕ร^๕ู้, แต่^๕เห็^๕น^๕ ซ^๕ง^๕เป็^๕น^๕เพ็^๕ย^๕
การสร^๕้าง^๕ส^๕ญ^๕ญ^๕า หา^๕ใ^๕ค^๕ไ^๕ร^๕ู^๕จ^๕ริง^๕ เห็^๕น^๕แ^๕จ^๕ง^๕ใน^๕จิต^๕ไม่^๕ ผล^๕
ก็^๕จ^๕ริง^๕ไป^๕ไม่^๕ไค้^๕ การเบ^๕อ^๕ก^๕ี^๕ทำ^๕น^๕อง^๕เค็^๕ย^๕ว^๕ก^๕ัน^๕ โค^๕ย^๕มา^๕ก^๕ม^๕ัก^๕
เบ^๕อ^๕ผ^๕อ^๕น^๕ เพรา^๕ะ^๕ไม่^๕ไค้^๕เห็^๕ม^๕อ^๕น^๕ใจ ล^๕ว^๕น^๕เป็^๕น^๕เร^๕อ^๕ง^๕ภา^๕ย^๕น^๕อก^๕
แม^๕จะ^๕ไค้^๕พ^๕ิ^๕จ^๕าร^๕ณ^๕า^๕ตน^๕บ^๕้าง^๕ ถ^๕า^๕ไม่^๕ถ^๕ก^๕ท^๕าง^๕, ไม่^๕เค็^๕ม^๕, ไม่^๕จ^๕ริง^๕
ก็^๕ไ^๕ร^๕ผล^๕ ถ^๕า^๕เห็^๕น^๕เป็^๕น^๕การ^๕ย^๕าก^๕ เหล^๕อ^๕ว^๕ิส^๕ย^๕จะ^๕ทำ^๕ไค้^๕ ค^๕ค^๕ท^๕อ^๕
ถ^๕อย^๕เส็^๕ย^๕ก^๕อ^๕น^๕ ก็^๕เห็^๕ม^๕อ^๕น^๕ตน^๕ค^๕ว^๕น^๕ต^๕ง^๕แต่^๕ย^๕ง^๕ไม่^๕มี^๕ไฟ^๕ เท^๕า^๕ก^๕ย^๕
ค^๕ค^๕ห^๕น^๕ท^๕าง^๕ตน^๕เอง อ^๕บ^๕าย^๕ท^๕ไ^๕อ^๕ป^๕การ^๕ะ^๕ใน^๕การ^๕แบ^๕ก, การ^๕
ค^๕ค^๕, การ^๕ถ^๕อน^๕มี^๕ห^๕ล^๕าย^๕ว^๕ิ^๕ธ^๕ เป็^๕น^๕ค^๕ัน^๕ว^๕า

๑) เจริญเวทนานุปัสสนา ต้องทำสติให้หนัก
พิจารณาความเสวยอารมณ์ทั้งส่วนเฉย ๆ “ทุกข์” และ
“สุข” ซึ่งเป็นเงาของทุกข์ให้ถ่วงถ่วง เช่น เมื่อไม่สบาย
กาย—ใจ ไม่สมหวังก็ทุกข์ เมื่อสบายกาย—ใจ สมหวัง
ก็สุข เป็นการกลบกัน, คั่น ถ้าไม่มีทุกข์ก็ไม่เห็นสุข
เหมือนคนกับเงา ถ้าทุกข์เป็นตัวเรา สุขก็ไต่แกเงาของ
เราในกระจก หาใช่เป็นตัวสุขที่แท้จริงไม่ ผู้ใดขึ้นไล่
ตะครุบเงาหรือยกเอาเงาเป็นทัพพ ก็เท่ากับสูญเสียหมด
เป็นการหลอกตนเอง นอกจากไร้ประโยชน์แล้ว ยังเสีย
เวลาเปล่าไปชาติหนึ่ง เมื่อรู้จักทุกข์, เงาของทุกข์,
ความไม่สุข, ไม่ทุกข์ ให้พิจารณาโดยตรงหรือโดย
อ้อม ถึงโทษของเวทนาอันต้องเกิดขึ้นเป็นประจำธรรมดา
แก่รูปขันธ์ว่า เป็นภาระหนักหน่วง, ถ่วงลิก, ร้ายกาจ,
รุนแรงเพียงไหน จนเห็นโทษประจักษ์ในจิต คิดเบื่อ
หน่าย, คลายถอนความยึดมั่น, ถอดถอน การเข้าอารมณ์
วิปัสสนาในหมวดกายควบคู่ไปด้วย จะเห็นได้ง่ายขึ้น

๒) เจริญจิตตานุปัสสนา ต้องคอยตรวจตราดู
 ภาวะของจิตว่าเศร้าหมองหรือผ่องใส ด้วยสาเหตุอันใด
 ให้มีสติตามทันทุกวาระไม่ว่าจะเป็นส่วนรู้หรือส่วนคิด วั
 จิตใช้ขยายกำลังจิตนิวรณ์ ทำให้จิตมีกำลัง แล้วหาทาง
 ข่มกันมิให้ข้างในออก—ภายนอกเข้า เนื่องจากกายกั
 ติอาศัยอุปการะแก่กันมานาน ตราบเท่าอายุของผู้นั้นทำ
 ให้เกิดหลงผิดคิดยกถือว่าตนของเรา, ตัวเราเกิดหวง
 แหน พอใจ ทกซ์—โทษ เข้าสัจจิตทางกายทวาร คือ
 อายุตนะ ไต แก่ ตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย การชำระจิตให้
 หมกมลทินโทษถึงซึ่งความบริสุทธิ์จึงต้องอาศัยกาย หาก
 ปิดทวารภายนอกทั้ง ๕ เสีย ไม่ให้เข้ามา เหลือทวาร
 เดียว คือ “จิต” ก็ปิดไม่ให้ออก พินิจพิจารณาโดยตรง
 หรือโดยอ้อม ด้วยสติปัญญาอันรอบคอบ มั่นคง พาก
 เพียรให้เด็ดขาด อาจมองเห็นกิเลสอันเป็นทุกข์สัจ
 สมุทัย, นิโรธ, มรรค อันเป็นอริยสัจธรรม นำให้หลุด
 พ้นจากกองกิเลสใหญ่น้อย เช่น พระตถาคตโพธิ์ฤทธะเถระ
 เคยเป็นผู้มีความรู้ปัญญาเฉลียวฉลาดมาก มีทณฺฑิอื่น

เนื่องด้วยปัญญาความรู้นั้น เมื่อเข้ามาอุปสมบทในพระ
 พุทธศาสนา พระอรรคสาวกทรงทราบที่ปฏิญาณ จึงทรงมาน
 ให้ไปหาสามเณรซึ่งพระอรหันต์ให้ช่วยไปรด สามเณร
 ได้ทรงมานจนหมดที่ปฏิญาณ แล้วเทศนาเรื่องจอมปลวกที่มีช่อง
 อยู่ ๖ ช่อง เหยยตัวหนึ่งเข้าไปภายในจอมปลวกทางช่อง
 นั้น ถ้าจะจับเหยยก็ตองออกเสีย ๕ ช่อง เหลือไว้เพียงช่อง
 เดียว จึงจะจับเหยยนั้นได้ พระตูลงไปปฏิญาณเถระ ได้ฟัง
 เท่านั้น ก็เข้าใจด้วยไวปัญญาว่าเหยยนั้น คือ กิเลสในดวง
 จิต ท่านขีตทวารกายทั้ง ๕ เหลือไว้แต่ทวารใจ ได้
 พิจารณาไปจนหมดอาสวะกิเลสทั้งหลาย ถึงซึ่งพระ
 อรหัตตผลในที่สุด นี่ประการหนึ่ง

๓) เจริญธมฺมานุปัสสนา หาอธิบายกันนี้วรรณะธรรม
 จนจิตสงบที่ มีสติกล้า เมื่อจิตหยั่งหรือได้เข้าอยู่ใน
 กระแสธรรม ต้องพิจารณาให้ดี แยกกาย ให้รู้เห็น รู้
 เท่าทันสภาพแห่งธรรมตามความเป็นจริง ถึงความไม่
 เทียงเป็นอนิจจัง อนัตตา ตามรู้ตามเห็นทุกภาวะ กำหนด

สติคุณมั่นจนสงบ แล้ววางเฉยด้วยปัญญาอันเกิดจาก
 อบายไค้ก็ตาม พยายามให้ต่อเนื่องกันตลอดเวลา ไม่ตื่น
 เกลือก, พุ้ง, หรือยด, เพลินหลงติดอยู่ในกระแสธรรม
 นั้น เหมือนการใช้สะพานเป็นเครื่องข้าม ต้องรู้จักใช้ให้
 ได้ประโยชน์ ไม่ใช่พบบสะพานก็เข้าแบกไว้ เมื่อข้ามได้
 แล้ว ก็ปล่อยทิ้งสะพาน ไม่ต้องรอนحنหาบหามเอาไปด้วย
 คือ เมื่อจิตเข้าอยู่ในมรรค ก็ไม่ยึดมั่นในมรรค ชนที่
 สดให้รู้จักถอนอุปาทานในมรรคเสียให้หมด พยายาม
 เจริญมรรคละเอียดยให้สมบูรณ์จนเข้าถึงผู้รู้

๔) เจริญกายานุปัสสนา ยกกายชนพิจารณาตาม
 ลักษณะ ๔ คือ “อจุจย” ความรู้จักเทียบโต สมนุตติ
 ความสับเนื่อง ชรตา ความรู้จักทรุดโทรม อนิจจตา
 ความไม่ยั่งยืน พิจารณาลักษณะโต ลักษณะหนึ่ง หรือ
 หลายลักษณะ เหมือนการสำรวจ, ตรวจตรา, บำบัดของ
 เข้าของเครื่องใช้สอยทุกชนิด ให้รู้เห็นหมดว่า อะไร
 ลักษณะอย่างไร, ใช้ทำอะไร, อยู่ที่ไหน ก่อให้เกิด

ทุกขโทษอย่างไรเป็นต้น เจ้าของจึงจะใช้ไต่สรวก ถูก
ต้องเกิดผลประโยชน์ เช่น :-

ก) มรณสุสติ พิจารณาความตายเป็นอารมณ์
พิจารณาตั้งแต่เกิดจนตายให้เห็นว่า เมื่อเกิดเป็นกายชน
ย่อมเสื่อมโทรม—แตกดับเป็นที่สุด แม้แต่ส่วนต่าง ๆ
ของร่างกาย เช่น ผม, ขน, เล็บ, เลือก, เนื่อ ทุกอวัยวะ
เกิดแล้วก็ตายอยู่ตลอดเวลา นาคี ผมนั้นตาย—ผมหใหม่เกิด
เล็บนั้นตาย—เล็บใหม่เกิด หนังเก่าตาย—หนังใหม่เกิด
เมื่อกเลือกนั้นตาย—อันเกิดแทน ฯลฯ มีเกิดดับตลอดมา
ทรงความเปลี่ยนแปลงเสื่อมโทรมเป็นสมมติ ผมหากลับ
ขาว ฟันหลุดร่วง ตาแฉมใส่นาค—กลายเป็นขุ่นมัว เห็น
บ้าง ไม่เห็นบ้าง หด—กลับหงตั้ง เนื่อหนังเหี่ยวยุบ
กำลังวังชาลดถอย ล้วนถูกพยาธิเบียดเบียนเป็นนิจ ทำ
ให้เกิดเวทนา เจ็บ, ปวด, บัวย, ไข้, เมื่อยเหน็ด
ทรมาณด้วยประการต่าง ๆ ล้วน เกิด, แก่, เจ็บ, ตาย
เป็นธรรมดา ไม่อาจห้ามกันไว้ได้ พระนางรูปนันทาเป็น
พระญาติพี่น้องของพระพุทธองค์ พระนางทรงมีพระรูป

โฉมงามมาก จึงมีทัญญูเพราะความงามนั้น ทรงโปรก
 โดยแสงงให้พระนางเห็นสภาพของ รูป ปกติ ใน เวลา นั้น
 แล้วค่อยเปลี่ยนแปลง—เส้อมโทรมไปจนชรา เจ็บป่วย,
 ตาย—เน่าเปื่อย เป็นที่สุด พระนางทอดพระเนตรเห็นคติ
 ธรรมคาอันเกิดขึ้น ทรงสังเวช, สลดใจ ทรงพิจารณา
 ไป จนบรรลุมรรคผลนิพพานในที่สุด

ข) อสุภ

(๑) ให้เห็นกายเน่าเปื่อยพองพัง, ขนออก ผิวพรรณ
 เขียวคล้ำ, น้ำหนอง, น้ำเหลืองไหลโทรม เนื่อ มัน ฯลฯ
 หลกและเทะ สังกถนตระหลบ เป็นที่น่าสะอิดสะเอียน,
 รังเกียจยิ่งนัก พระวักกะลีเถรเจ้าได้เข้ามาอุปสมบทใน
 พระพุทธศาสนาด้วยความหลงใหลในพระรูปโฉม ของพระ
 บรมศาสดา คอยเฝ้าจอมองดูด้วยความหลงใหล ไม่
 เป็นอันจะบำเพ็ญเพียรวิปัสสนาธุระ สะสมแต่กิเลส จน
 เป็นเหตุให้เกิดโทมนัสด้วยไม่สมหวัง ตั้งใจจะไปกระโดด
 เหวให้ตาย สมเด็จพระพุทธองค์ทรงเสด็จไปโปรดโดยมี

พระพุทธคำรัสให้เห็นว่า พระพุทธสรีระนี้เป็น “อสุภะ
อสุภัง” หาใช่สวสกกงงามอันเป็นร ูปภายนอกกลวงตา
ไม่ จึงพิจารณาให้ถึเถิก พระวัฏกะลิไคสัคคินมา
พิจารณาคามพระพุทธโธวาท ก็ตัดขาดจากกองกิเลสไค

(๒) ให้เห็นเป็นปฏิกูล โดยพิจารณาภายในให้เต็ม
สภาพ กให้ชงตลอดถึงอวัยวะภายในต่าง ๆ เช่น ตับ,
ไต, ไส้, เอ็น, ม้าม, กิ, ปอด, หัวใจ, สมอง,
กระเพาะ, เนื่อ, มัน, หน้ง, เป็นต้น ตรวจให้ละเอียด
ทั้งภายใน ภายนอกของอวัยวะเหล่านั้นให้เห็นถึงความ
น่าเกลียด น่ารังเกียจต่าง ๆ เช่น อาหารใหม่, อาหาร
เก่า, ขี้สสาวะ, อุจจาระ, น้ำเลือด, น้ำเหลือง, น้ำดี ฯลฯ
ซากสัตว์ที่เราบริโภคเข้าไป ซากใหม่ของพยาธิตัวกลม,
ตัวแบน, เล็ก—ใหญ่ ที่เกาะกินอยู่ภายใน รวมทั้งเชื้อ
โรคนานาประการ เกิด—เจ็บ—ตายที่ขบถมอยู่ในกาย เป็น
สุสานใหญ่ ส่วนกระดูกที่ต้งเป็นโครงกายกระรื่องกระแรง,
หว่าโห่ว, โย้กลวง เป็นกองซากใหญ่ ไม่มีความสวย
สดงงามอย่างสำคัญมันหมาย เพียงต้งหน้งบาง ๆ ท

คลุมร่างออกก็จะไต่เห็นเนื้อเป็นเม็ด มันเป็นก้อน เลือด
 อายชาย ชุ่ม—แดงฉานอยู่ทั่วไป สังกลิณคาร, เน่า,
 เหม็น น้ำสะอึกสะเอียน แม้ภายนอกที่คลุมไว้ด้วยหนัง
 มีชีวิต หากขาดการชำระล้างก็ส่งกลิ่นเหม็นเช่นเดียวกัน
 ความจิตใจในรูปโฉม ก็เป็นการหลงหนังกำพร้ามันเอง
 ค) ธาตุ ๔ คือ ดิน, น้ำ, ลม, ไฟ อันประชุมกัน
 ได้ส่วน ปรางกูเป็นมหาภตรูป มี ลำตัว, หัว แขน, ขา,
 เท้า เป็นต้น ให้แยกธาตุในตัวทั้งหมดคนสี่ของธาตุ
 กลางของโลก เหมื่อนรือไม้ที่ประกอบเป็นตัวเรือนคน
 เข้ายา หรือเทน้ำจากแก้วคนลงทะเล ให้เห็นว่าวัตถุที่
 ยมมาประกอบที่อาศัย หรือน้ำในแก้วซึ่งปรางกูเป็นรูป
 แก้วนั้น ไม่มีอะไรเป็นตัวตนที่แท้จริง เป็นแต่เพียงการ
 แยกออกมาชั่วคราวหนึ่ง ดินก็เป็นดินส่วนกลาง, ลม,
 ไฟ, น้ำ, ก็เช่นเดียวกัน เมื่อรูปทำลายลงแล้ว ส่วน
 ต่าง ๆ ก็แยกแปรกลับคืนสู่ภตรูปเดิม หาอาชยขยง,
 ยึดเหนี่ยวไว้ได้ไม่ ที่ธาตุบางส่วนได้ขนาดมาประชุมกัน
 ให้ปรางกูเห็นเป็นตัวตนขึ้นนั้น เป็นเพียงการชั่วคราว

เมื่อเอาธาตุดินมาขึ้นเป็นรูปคนให้สวยงาม รูปนั้นไม่ใช่
 คน คือ รูปสมมติ ที่แท้ก็เป็นดินนั่นเอง เนื่องจากไม่
 ใช่ว่าของเรา จึงไม่เป็นที่พอใจนักมีความเสื่อมปรวนแปร
 ตามสภาพของธาตุ ถ้าไม่รู้เท่าทัน อวิชชาและอุปาทาน
 ทำให้เกิดถ้อยกรรมสัทธ, ยถัมม ถอมม, ว่าเป็นตัว, เป็น
 ตน ของเรา, ของเขา ฯลฯ ย่อมก่อให้เกิดความวิบัติ
 แก่จิต การทำความคุ้นเคยกับธาตุ รู้จักธรรมชาติและ
 ความเป็นไปของธาตุที่ประชุมอยู่ในกายช่วยให้รู้เท่าทัน
 ในสังขาร ไม่ให้มาลวงหลอกให้ประโยชน์ในท่านบริการ
 ต่อต้านความเปลี่ยนแปลงของธาตุ การทำจิตให้มีอำนาจ
 เห็นธาตุย่อมได้รับประโยชน์ตามกำลังอำนาจนั้น ผู้
 ละลาบกายในวิถิแห่งธาตุตามวิธี ย่อมช่วยระงับความ
 หวั่นไหวในธรรมารมณ์ได้มาก และมีอำนาจในการตัด
 กระแสธาตุ นำจิตเข้าสู่กระแสธรรมในวิถิวิสัยสนาธุระ
 อันนำมาซึ่งความสงบ วางเฉยในจิต กำจัดเสียซึ่งความ
 คั่นคั่นพองพอง

อนึ่ง การเล่นธาตุ — จะเป็นโดยตรง หรือโดย
 อำนาจฉันทตาม ถ้าไม่เจริญวิยัสสนาให้หนักไว้ด้วย
 อาจหลงธาตุไถ่ง่าย เป็นเหตุให้ติดอยู่ การใช้ธาตุเกี้ยว
 ของกบฏอื่น หากไม่รู้จักประมาณหรือไม่รู้วิธี ทำให้
 เสียกำลังและสุขภาพ ทั้งอาจมีอันตรายจากปรปักษ์ที่มี
 อำนาจจิตสูงกว่า

การที่จิตเข้าสู่กระแสธรรมโดยวิธีแห่งธาตุ เปรียบ
 เสมือนไถชนพนักน้ำในมหาสมุทร เพียงไถอยู่บนแพ
 น้อย ถ้าเพลัน, หลงสุขในแพ ก็ยากที่จะขนส่นาวา
 อันจะนำข้ามห้วงมหรณพแห่งวิญญูะโดยเร็วได้ การที่จะ
 ก้าวหน้าต่อไป ต้องเพียรทำความสงบให้พอ สติให้หนัก
 ตามรู้, ตามเห็น รู้เท่าทันทุกภาวะ คุมจิตให้ตั้งอยู่ใน
 ปัจจุบนธรรมต่อเนื่องกัน ระวังอย่าให้แลบหลบ ทำการ
 พิจารณา วิญญาณธาตุ, มโนธาตุ, และธัมมธาตุ อัน
 ละเอียดกลกซง ให้แยกคายค จึงจะสามารถทะลุอาสวะ
 กิเลสอันละเอียด เข้าถึงผู้รู้ ประจักษ์ในองค์พุทธะได้

หรือจะวกกลับไปพิจารณาภายในข้อ ก. ข. ง. อีกก็ได้แต่
จะไม่คัดค้าน

ในคานสมถวิธ ถ้าปล่อยให้เสื่อมไป ในภาวะจิต
เช่นนั้น ก็พอจะพ้นได้ แต่ช้าและลำบากกว่าการเจริญ
สมถให้เห็นอกว่าไว้มาก่อน เพราะจิตเหินห่างทางปัญญา
เสียแล้ว ผู้จำเป็นต้องใช้ประโยชน์ในฝ่ายบริหาร จึง
ควรรักษาภาวะเช่นนั้นไว้ให้ได้ จะสะดวกและเขากว่า
การพินตามในภายหลัง

ง) การทำลาย ยกภายในปัจจุบัน หรือตั้งแต่เกิด,
เคียดโท, แก่, เจ็บ, ตาย, เน่าเปื่อย, ชนออก หรือแยก
กายออกเป็นส่วน ๆ ให้หมดสิ้น ทั้งภายใน, ภายนอก
วางเป็นกองแล้วทำลายโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง เช่นเผาให้
ไหม้จนหมด ฯลฯ พิจารณาทุกอย่างทุกสภาพให้ละเอียด
ในความเป็นไประหว่างการทำลายนั้น การพิจารณาในข้อ
ก. ข. ง. ให้มากพอ จะช่วยให้จิตเข้าถึงฉิมมะอัน
ละเอียด จนเข้าสู่นิพพิทาญาณได้ง่ายกว่า การเข้าอารมณ์
กายานุสสนา จะทำปฏิภาคนิมิตขยายเต็มที่ยัง

ทั้ง ๔ อย่างนี้ เป็นเพียงอารมณ์แห่งวิปัสสนาโดย
สมถวิถิ หาใช้ตัววิปัสสนาญาณไม่ การละวางจึงเป็น
ไถ่เป็นไถ่เพียงชั่วขณะเท่านั้น เมื่อเจริญจนมากพอ ก็รวม
พริบเกิดรู้เห็นประจักษ์ขึ้นในจิต จึงเป็นฝ่ายวิปัสสนาธุระ

ใน ๔ ประการ วิจารณ์ให้เต็มที่ ถ้าผลยังไม่ดี หา
วิธิแยกกาย ขยายโตใหญ่เห็นไถ่ถนัด กลิ่นเหม็นจืด
ตระหลบ, เน่าเบื้อย, หลุด, ไหลละเทะ กระตักกระกะ
นารังเกย, เกลี่ยคกั่ว ถอดให้ทั่วร่าง วางให้เป็นกอง
มองให้ถ้วน ทำลายอย่าให้มีเหลือ เมื่อยังไม่ได้ผลจง
รบนทนงธาตุสั แต่่งให้เต็มคิบรรลัทธิ อย่างหยดรบแยก
แฉกคินสังกองธาตุเต็ม แล้วเริ่มประชุมใหม่จนไถ่เห็นทั้ง
เกิดคิย สลับกิยการแยกกายให้วิจารณ์คิยคิยเช่นนี้ คิยสัค
มัน อย่าให้อันตระธานเลอนลอบ คอยจกจ้องมองทุกทวัน
คิยอย่าให้ขาด ย่อมสามารถระงับความกระวนกระวาย
คิยคลายอุปาทานทยคิยในขันธและความกำหนดคิยคิย
คิยการทหน้าจิตคิยคิยไปทั่วกาย ไถ่เห็นความลำบาก
คิยคิยแยกซากอันหนักมาเป็นเวลานาน จนเกิดการละวาง

ได้บ้างบางขณะ แม้เป็นการละไม่ได้จริง ก็อย่าทอดทิ้ง
 ไป เพียรทำให้ได้หลาย ๆ ขณะ จนขณะเหล่านั้นกระชั้น
 ถัดเข้า ติดต่อกันยาวมากจน เป็นวันต่อคืน — ระยะต่อ
 เนื่อง สติจะเชื่องจนเป็นลำดับกักขังงานอยู่เรื่อยไป กาง
 กั้นใจไม่ให้แลบหลบ สงบนิ่งอยู่กักขังงาน จนเกิดการวางเฉย
 อย่าละเลยหย่อนยั้ง ตั้งสติให้โพล่งมัน ยึด “การวาง
 เฉย” นั้นไว้ให้ไว้ ไม่ติดอยู่ในอดีตอนาคต กำหนดแต่
 ปัจจุบัน ทุกคนวนเป็นประจำ ทำให้มากพอเพียง จิตจะ
 เทียงตรงแน่ว รวมพรบแล้วเกิดทางรู้ — เห็น เป็นการ
 ประจักษ์ขึ้นในจิตแจ้งชัด อัน “อตฺตา” หรือ “วัตถุก
 งาม” ทั้งสอง ทว่าเป็นของเรา — ของเขา ซึ่งเคยแผด
 เผาให้เราร้อนด้วยอวิชชา พาให้เกิดการยึดมั่น, ถอดมั่น
 ก็พลันดับตนสูญสลาย เป็นเหตุให้ละ “สัkkายทิณฺณิ”
 แล้ว “วิจิกิจฺฉา” “สัลลพฺพัตตปฺรามาส” ก็ขาดดับ
 ลับไป ด้วยจิตได้เข้าถึงทางที่พระพททองค์ท่านเคยทรง
 ผ่านมา หากเพียรกล้าสัติมั่น ทุกคนวนคุมจิตพินิจธรรม
 ทุกภาวะ เจริญมรรคสมบุรณฺฑิ เกิดสามัคคีในมรรค

จักรู้แจ้งเห็นจริงในกองทุกข์ทั้งหลาย ได้แก่เห็นรูป,
 นาม เป็นทุกข์,—อนิจจัง,—อนัตตา พาให้เกิดเบื่อหน่าย
 ชนในใจ จิตเข้าไปถึง “นิพพิทาญาณ” จักเกิดการ
 วางใจหมดจริง เป็นสิ่งยอดสุดของการปฏิบัติ จิตเป็น
 สมจเฉทประหาร เหมือนการกินข้าวอิ่มเต็มที่ ถึงมีก็ไม่
 กลับมากินอีกใหม่ จะไปเร่งกินวันนั้นไม่ได้เหมือนผลไม้
 เมื่อแก่จิตเต็มที่ย่อมจะสุกและหล่นร่วง สติเต็มช่วงตลอด
 เวลา ชื่อว่า “ผู้ตนอยู่” หรือ “ผู้มีราตรอันเดียว”
 หมดความเสียว, สะทุก, สะทุ้ง, เกรง เป็นผู้เก่ง—
 กล้า—สามารถ—อาจหาญจริง สงบนิ่ง—สุขในอุปนิสัย
 เป็นอเนกชาติของสิ่งทั้งปวง วาระที่จิตล่วงเข้าสู่มรรค เรียก
 “มคฺคจิต” ที่สุดแห่งมรรคจิตเป็น “มคฺคผล” อาจ
 หลุดพ้นถึงซึ่งความบริสุทธิ์หมดจดทั้งสิ้น คือ “นิปฺปรี
 ยายสุตฺติ” ข้างท่านมีความบริสุทธิ์เพียงบางส่วน คือ
 “ปริยายสุตฺติ” เหล่านี้ย่อมทราบได้ด้วยตนเอง ท่าน
 จึงเรียกว่า “ปัจจุตฺติ” ครอจารย์ หรือผู้ใดไม่
 สามารถจะกำหนดชั้น, เลื่อนชั้น, แต่งตั้งให้เป็นพระอริย

เจ้าชนโน้น — ชนนไค เพราะคณธรรมเกิดแก่ภูมิจิตของ
 ผู้นั้นแต่ผู้เดียว ไม่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น

วิสัยสนาญาณ มี ๕ อย่าง คือ :—

๑) อุทยพุพพานุสสนาญาณ ญาณเกิดจากการ
 พิจารณา ความเกิด, ตาย

๒) ภงกานุสสนาญาณ ญาณเกิดจากการ
 พิจารณา ความดับ

๓) ภัยตูปัญฐานญาณ ญาณเกิดจากการพิจารณา
 เห็นความน่ากลัวของสังขาร

๔) อาทีนวานุสสนาญาณ ญาณพิจารณาเห็น
 โทษของสังขาร

๕) นิพพิทานุสสนาญาณ ญาณพิจารณาด้วย
 ความเบื่อหน่าย

๖) มุจจิตุกมฺมตาญาณ ญาณใคร่จะพ้นไปด้วย
 ความเบื่อหน่าย

๗) ปฏิสงฺขานุสสนาญาณ ญาณใคร่จะพ้นไป
 โดยยกสังขารขึ้นพิจารณา

๔) สงฺขารุเบกฺขาญาณ ญาณที่ทำให้ว่างเฉยในสังขาร

๕) สจฺจานุโลมิกญาณ ญาณกำหนดรู้หรือระลึกถึงขณะที่จิตจะเข้าสู่อริยมรรค

ในเรื่องของความ “เฉย” ที่ไม่เกิดโดยอำนาจการปฏิบัติ ความรู้สึก “ไม่สุข — ไม่ทุกข์” คือ บางขณะรู้สึกเฉย ๆ เช่นนเป็นเวทนา ถ้าเกิดจากการทำสมาธิจนจิตนิ่งสนิท อิ่ม, เย็น, วิเวกในความว่างเฉย สงบสบายจนสุดที่จะเปรียบได้ เวทนา, สัญญา, อารมณ์ต่าง ๆ คับหมด แม้จะทำสมาธิติดต่อกัน ๖ วัน ๗ คืน ก็อยู่ได้โดยไม่เลี้ยกำลังเลย เช่นนี้เป็น “อุเบกขา” ในจิตุดญาณ ส่วนความว่างเฉยในขณะที่จิตหยั่งเข้าสู่กระแสธรรม ถ้าโดยอำนาจญาณ หากสติอ่อนเมือออกจากสมาธิแล้วมักจะฟุ้งซ่าน เติลิดในธรรมและการแสดงธรรมไประยะหนึ่ง ถ้าไ้ไ้อยู่ในที่เียงบสงบก็ค่อยหายไปเอง ไม่ควรเกี่ยวข้องกับวุ่นวายกับคนหม่มากในระยะเช่นนั้น เพราะจะทำให้ฟุ้งกันใหญ่ ซึ่งต่างกับความว่างเฉยโดย

อานาวัชสสนา จิตนัง, สงบ, ระวัง, เบา, เย็นไม่
 พังชานส่วนความวางเฉยด้วยจิตถึงซึ่งความบริสุทธิ์ อัน
 เกิดจากวิชชสสนาญาณ เป็นความเฉย, สุขสงบ, สงบ
 ระวังหมดสิ้นตลอดไป โดยการละวางด้วยปัญญา คือ
 ความรู้, ความเห็น วางอกต, อนาคต ยัจริบนี้ ก็กว้าง
 ชั่วกว้าง หมดความยึดมั่นในสิ่งทั้งปวง การพูดหรือการ
 กระทำใด ๆ ก็เลิกแต่พูด, แต่ทำ ไม่ยึดถือ คือ พูด
 ไป—วางไป ทำไป—วางไปผู้เข้าไม่ถึงซึ่งความบริสุทธิ์
 ในจิต อันสามารถประกอบกิจพระศาสนาในค้ำนวัตถุ ใน
 ค้ำนการรื้อสัตว์, ชนสัตว์ ให้พบความสุข, สว่างอัน
 แท้จริง โดยการปฏิบัติ, ผูกหัด—อบรมจิตใจผู้อื่น ให้
 เกิดความคิดเห็นถูกต้องด้วยเมตตาจิตอันส่งส่งโดยทำ
 ไป—วางไป พูดไป—วางไปได้นั้น ก็ย่อมยากที่จะเข้า
 ใจ ถ้าไม่สังเกตใกล้ชิดละเอียดตลอดก็ไม่อาจรู้ได้ จิตอัน
 สงบระงับเช่นนั้น ไม่มีความเป็นไป, สิ่ง, หรือการกระทำ,
 คำวิพากษ์วิจารณ์ใด จะก่อให้เกิดความหวั่นไหวได้อีก

๒. สมถกัมมภูฐาน อุปายสงขโม มีอยู่ ๒ คือ
รูปฌาน กับ อรูปฌาน

ก) รูปฌาน ยึดรูปธรรมเป็นอารมณ์ มี ๔ คือ :-

๑) ปฐมฌาน มีองค์ ๕ ได้แก่ วิตก, วิจารณ์, ปีติ,
สุข เอกคฺคตา ในฌานนี้มี เอกคฺคตา เป็นหลักจิตอยู่ใน
อุปปจารสมาธิ

๒) ทุติฌาน มี ปีติ สุข เอกคฺคตา สมาธิสูงขึ้น

๓) ตติยฌาน มี สุข เอกคฺคตา สมาธิแน่นแนวน

๔) จตุตถฌาน มี เอกคฺคตา อุเบกฺขา จิตตังแน่น
แน่นเป็นอารมณ์เดียว ว่าง, สงบ, สงัด, เย็น ด้วยความ
วางเฉย จนอยู่ในอัปปนาสมาธิ เป็นอัปปนาจิต ในระยะ
เช่นนั้น ถ้ารู้จักทำ, รู้จักใช้, ก็จะได้วิชาความรู้

ข) อรูปฌาน ไม่ยึดเห็นยวรูปเป็นอารมณ์ มี ๔
คือ :-

๑) อากาสานัญจายตน ถอดอากาศเป็นอารมณ์
อากาศหาที่สุดมิได้

๒) วิชฌานนุบายตน ถอวิญญาณเป็นอารมณ์
วิญญาณหาที่สนฺตมิตไ

๓) อากิลฺลนุบายตน ไม่มีอะไรเหลือเป็นอารมณ์
เก็บบไม่มีอะไร

๔) เวนสณฺณานาสณฺณายตน คือรู้สึกตัวว่ามี
สณฺณากมิตไ ไม่มีสณฺณากมิตไ

ผู้เจริญรูปฌานจนเข้าถึงปฐมฌาน แล้วเจริญ
วิปัสสนาไปที่เกี่ยวกัไ เพราะจิตสงบเป็นเอกัคคตา เช่น
จะเจริญจิตตานุปัสสนา, กายานุปัสสนา ฯลฯ กวิตก,
วิจารไปในฌานนี้ หรือจะเจริญไปถึงฌาน ๔ ถอยกลับ
มาสู่ปฐมฌาน เพราะฌานอนขาวิตก, วิจาร การทำ
กระแสดจิตในฌานให้เสมอกัน เมื่อประสงค์จะเพ่งกใน
วาระจิตนั้น ก็ย่อมจะรู้ไ ถึงกระแสดคลนวิททยณะนั้น
ขณะอยู่ในอารมณ์แห่งวิปัสสนา ถ้าเพ็ญอาจหลบเข้าพัก
อยู่ในฌานเอากาลัง แล้วกลับมาพิจารณาต่อไป ผู้เจริญ
ถึงฌาน ๔ แล้วทำวิปัสสนาควบกันไปเสมอ ก็จะได้วิชา
คือ วิชา ๓ - ๘ ไ้แก

- ๑) วิปัสสนาญาณ ญาณอันนับในวิปัสสนา
- ๒) ทิพฺพจกฺขุ ตาทิพฺย์, เห็นทิพฺย์
- ๓) ทิพฺพโสต หุทิพฺย์ ฟังเสียงทิพฺย์ได้
- ๔) อิทฺธิวิธี แสทงฤทฺธิได้ อย่างมหัศจรรย์ เช่น
คำกีน เค้นน้ำ เหาะ ฯลฯ

๕) มโหมยิทฺธิ ฤทฺธิทางใจ นึกอยากรู้อะไร — ก็รู้
ก็เป็น คิดทำอะไรก็สำเร็จ เช่น นฤมิตกายอันออกจาก
กายนี้ เป็นต้น

๖) ปพฺพเพณิवासานุสฺสติดิฌาน ระลึกชาติได้ช่วย
กำจัดโมหะ ให้ไต่อดีตตานุสฺสสนาญาณ ในญาณชั้น
ต้องระมิตระวังให้มาก เมื่อปรากฏความน่าสังเวชสลด
ใจในชาติ, ภาพต่าง ๆ ของตน ก็อย่าตกใจจนเกินไป
และระวังจิตอย่าให้เพลินหลงหรือเป็นไปตาม — ชาติภาพ
ในอดีตของตน จนกลายเป็นวิปัสสนูปกิเลส

๗) เจโตปริยญาณ รู้จักกำหนดใจผู้อื่น คือกำหนด
ใจตนให้รู้ใจผู้อื่นได้

๔) อาสวกุขยณาน วิกิลเสอาสวะ วัจกน้อมเข้า
มาเป็นอุปการะในอันที่จะทำให้สิ้นไป

ณานในพระพุทธศาสนาต่างกับณาน ในลัทธิโยคี
เป็นอันมาก เพราะไม่ได้มุ่งหนักไปในด้านอิทธิฤทธิ์ หาก
มุ่งเพื่อความสงบอันชอบ แม้จะเป็นได้เพียงชั่วระยะก็
ตาม จิตอันได้ลิ้มรสความสงบสุข ในวาระแห่งการสงบ
ระงับจากกิเลสทั้งปวง ได้ วัจก ก่อให้เกิดพากเพียรอย่าง
สุดใจ ในอันจะดำเนินการรักษาความสงบระงับนั้นให้คง
อยู่เป็นการถาวรตลอดไป ผู้ไม่เคยลิ้มรสอาหารวิเศษ
เมื่อชิมจนประจักษ์ว่า कैไหน, อย่างไร รสก็ลึกซึ้งทรู
ต่างกับการอ่านหรือฟังคำบอกเล่าบรรยายซึ่งมีอยู่มาก
มายหลายโวหาร เหมือนการพูดกับการลงมือทำจริง
อนึ่ง ความรู้จักช่วยกันช่วยกันความสำคัญผิด อันอาจ
จะมีแทรกแซงบ้าง

การเจริญวิปัสสนาให้ผลเขาสบายกว่าสมณะ แต่
อารมณ์วิปัสสนาบางอย่างต้องอาศัยสมณวิธิจึงจะเข้าถึง

กล่าวคือ ทำเนียบวิสัยสนาธุระโดยสมถวิธ ถ้าทำเสมอ
จนคล่องแคล่วชำนาญ ย่อมทำให้สะดวกทุกเวลาและ
สถานที่ ตามแต่จะมีโอกาส ไม่จำเป็นต้องรอให้กิเลสหรือ
ความพึงชานใด ๆ เกิด สมาธิเช่นนั้นมิได้เป็นไปเพื่อฤทธิ
เดชหรือหวังพกผ่อนหาความสขสบายในฉาน หากเพื่อ
ปล่อยวาง ขกคนกิเลสจนทำลายหาใช่ข่มกิเลสเหมือน
หินทับหญ้าไม ผู้มีเคยรู้จักและใช้ย่อมยากที่จะรู้ เช่น
เกี่ยวกัยการไม่เคยชิมอาหารนั้นเอง นักวิเคราะห์จิตส่วน
มาก ตั้งหน้าแต่จะวิเคราะห์จิตผู้อื่น ไม่คิดวิเคราะห์จิต
ตน ก็ไม่อาจทราบภาวะแห่งจิตอย่างลึกซึ้งถกถ้วนได้
ซ้ำสูญเสียโอกาสในการชำระจิตไปด้วย

ส่วน การ ทบคคค บางคน หลงฉาน หลงฤทธิ ไป ย่าง
ปฏิเสศการปฏิบัติเพื่อยัญญา วิมุตติหรือเจโตวิมุตติ เมื่อ
ถึงวาระจะเข้าอารมณวิสัยสนา หรือโคปพเพนิวาสนาสสตี
ญาณ, จตปปาตญาณ กลับไปติด, ข้อง, หรือหลงอยู่
เพลื่นไปกัยความรู้ กลายเป็นนักพยากรณ์ หรือคล้อย
ตามความเป็นไปในชาติ — ภพเก่าก่อน ฯลฯ ไม่รู้จัก

น้อมนำมาเพื่อการสลดสังเวชใจ ให้เกิดความเข็ดหน่าย
 ปล่อยวางนั้น เป็นโมหะและกิเลสของแต่ละบุคคล หา
 ไ้เกี่ยวด้วยฌานในพหุศาสตร์ อันใดกล่าวไว้ในหลัก
 ธรรมไม่ว่าส่วนฤทธาอย่างอย่างซึ่งเกิดขึ้นมาข้าง, น้อย
 ข้าง, ไม่เกิดเลยข้าง อันเป็นผลพลอยได้ตามวิสัยบารมี
 ของผู้นั้น เปรียบเหมือนชอทเรยนมาทั้งผล ผู้รู้จักกัน
 ต้องปอกเปลือกก่อน เลือกกินแต่เนื้อ ส่วนเปลือกจะทิ้ง
 หรือตากแห้งทำเชื้อคไฟ เมื่อกินให้เค็กกิน, ปั้นปนรา
 ให้หมกกิน หรือทิ้งหมกกินเป็นปุยไปก็ได้ รสโอชะและ
 ประโยชน์ของเนื้อเรยนก็ได้รับอยู่เท่าเดิม ไม่เสียหาย
 อย่างใด สำคัญที่กินไม่เป็น ไม่ปอกกินทั้งเปลือก, เนื้อ,
 เม็ด หรือเลือกกินแต่เปลือกกับเม็ด เช่นนี้ ย่อมลำบาก

ในเรื่องของสมณะหรือฌาน แม้จะเป็นฌานในพระ
 พหุศาสตร์ก็ตาม บางทีให้ทำไป ๑ อย่าง เกิดผลอย่าง
 ใด ๑ อย่าง บางทีผลมีถึง ๑๐ อย่างหรือกว่า ตามวิสัยและ
 บารมีของแต่ละบุคคล ผู้ไม่รู้จริงอย่างกว้างขวาง ย่อม
 ยากที่จะแนะนำแก้ไขได้ ผู้ปฏิบัติควรสังวรไว้ข้าง เมื่อ

สงฆ์ควรหาข้อใดตามผู้จริง

อนึ่ง การเจริญแต่ศีลและปัญญา ขาดสัมมาสมาธิ
ก็เหมือนผู้เจริญมรรคเพียง ๗ ย่อมเป็นการสควิสมัยที่จะ
แตะต้องหรือเข้าถึงฝั่งพระอริยมรรคได้ เพราะการปฏิบัติ
ไม่ครบองค์ของมรรคในพระพุทธศาสนา

จะปฏิบัติอย่างไร วิธีใดก็ตาม การใดเข้าถึงพระ
อริยบุคคล ยิ่งเข้าถึงปัญญาวิมุตติ หรือ เจโตวิมุตติใดก็
ดี — วิเศษสุด ระวางอย่าให้ตกไปเป็นมิชฌาวิมุตติ ก็แล้ว
กัน สมเด็จพระพุทธองค์ทรงแสดงธรรม, คำสั่งสอนมี
นโยบายมากมายหลายวิธี โดยมีพระประสงค์อย่างเดียว
เท่านั้น คือแก้ความเห็นแก่ตัวและความเห็นผิดของ
บุคคล ให้เกิดความเห็นถูกต้องตามความเป็นจริง เพื่อ
พระนิพพานอย่างเดียว จึงชอบที่จะเจริญรอยพระบุคคลบาท
โดยรวมมือ, รวมใจหาอุบายวิธีการต่าง ๆ ตั้งหน้า
ดำเนินให้เป็นไปตามพระพุทธประสงค์ด้วยความบริสุทธิ์ใจ

อานาปานัสสติ (สรรเสริญกันว่า เหมาะกับนิสัย
คนส่วนมาก) เป็นกัมมฐาน ๑ ใน ๔๐ ตามพุทธบัญญัติ

หาใช่เป็นบัญญัติใหม่ของอาจารย์โตไม่ หมายถึงสติ
กำหนดลมหายใจออกและกลับ ไม่ได้แปลว่าลมหายใจ
ไม่มี หรืออปปนาสมาธิ ผู้เจริญไตรฌานส์ จะโดยอาศัย
พหุฐานสสทหรืออินโต จินจิตสงบเป็นเอกัคคตา และ
อุเบกขา วิเวกอยู่ในที่นั้นได้ เป็นอปปนาจิต อันเกิดจาก
อปปนาสมาธิทั้ง สัน

เนื่องจากจริตของบุคคลมีต่าง ๆ กัน ท่านจึงจัดไว้ถึง
๔๐ เพื่อเลือกปฏิบัติให้เหมาะสมกับจริต อันจะนำเข้าสู่
ถึงคุณงามความดีได้สะดวกและรวดเร็ว ผู้ใดมีความดีโดย
วิธีใดจะไปเข้าใจว่า วิธีอื่นเป็นมิจฉาปฏิบัติทุกหนทุกแห่ง ย่อม
เป็นการคลาดเคลื่อน ผู้ปฏิบัติถูกต้องตามธัมมวินัย ให้
เป็นไปเพื่อความสงบระงับอันชอบ มีศีล, สมาธิ, ปัญญา
เป็นต้น ย่อมไม่เป็นการปฏิบัตินอกพุทธศาสนาไปได้
เหมือนการชกต่อยไม่ตั้นเคียวกัน จะชนทางโค่นตั้น หา
บันใดพาด — ใต้เห็นยวชนเหยียบยบนกิงต่ำ โหนดหรือป้าย
บันทางกิงใดกิงหนึ่งใน ๔๐ ทางนั้น ไม่ใช่เรื่องสำคัญ
แล้วแต่ถนัดและความสามารถของแต่ละบุคคล เพราะ

เป็นต้นไม้ต้นเดียวกัน สำคัญที่ชนใดหรือไม่ ถึงยอด
หรือเปล่า จะชนใดโดยวิถีใดก็ตาม ถ้าไม่ผิดต้น และ
ไปถึงยอด เต้นอยู่บนทงสกลของต้นไม้แล้ว จะอยู่ใน
อิริยาบถใด หันหน้า, หลัง หรืออยู่ทางทิศใด ไม่ใช่
สาระสำคัญ เพราะภาวะจิตเป็นอย่างเดียวกัน อยู่ในภุมิ
เดียวกันหมด การมีอุณนิหารหรือไม่ มากน้อยเพียงใด
เป็นวิสัยบารมีของแต่ละบุคคล ในอันที่จะประกอบกิจ
พระศาสนาได้มากหรือน้อย หากเชออุณนิหารของพระ
พุทธองค์ว่าเป็นจริงและยังมีอยู่ พระสาวกบางองค์ก็อาจ
มีได้บ้างบางประการ อันเป็นผลพลอยได้ เป็นเรื่องกาย
นอกในก้านปรมาตถ์ย่อมหมดความสนใจก็ถย เมื่อมีอยู่
ก็เพียงใช้บริหารพระศาสนาตามโอกาสอันควร แม้พระ
พุทธองค์ก็เคยทรงใช้เป็นอุบายธรรมานในการโปรดสัตว์

อานภาพของพระพุทธ, พระธรรม, พระอริยสงฆ์ ผู้
ใดเข้าถึง ย่อมได้ประโยชน์ตามส่วนแห่งการประจักษ์นั้น

การกระทำใดไม่ผิดฉัมนวินัยหรือพุทธบัญญัติ ชอบ
ที่จะมีเมตตาจิต ยังสามัคคีธรรมให้เกิดขึ้น ช่วยกันทะนุ

ขำรง, รักษา, ปฏิบัติ เชิดชูพระศาสนา ให้ยั่งยืนรุ่ง
เรืองทั้งในค่านปฏิบัติ, ปฏิบัติ, ปติเวท มากกว่าที่จะ
ชวนกันทำลาย, หยุคยัง, ทุจริตกตคนไว้ ด้วยความ
เห็นแก่ตัว เพื่อประโยชน์ส่วนน้อย ในยามที่พระพุทธ
ศาสนามากำลังเสื่อมโทรมด้วยความบกพร่อง ละเลยใน
การปฏิบัติให้เป็นไปตามพระอัมมวินัย และสัตว์โลก
กำลังระอรรอนแสนสาหัสเพราะความเห็นผิด เห็นแก่ตัว
เช่นปัจจุบัน

ในฝ่ายอุทธี มีอยู่ ๓ คือ :—

๑) อธิธฤทธิ ทำร่างกายให้เป็นสุข ให้ผลเป็น
โลกียะ ถ้ารู้จักนำไปใช้ก็อาจได้วิสัยสนาญาณหรือญาณ
ที่สสนะ อาจถึงโลกุตตระได้

๒) บุญญฤทธิ ช่วยให้เห็นทุกขสัจจ์ ให้พ้นจาก
อาสวะ ทำให้ขาดการยึดถือ เข้าถึงโลกุตตระได้

๓) กมฺมฤทธิ ฤทธิเป็นไปตามอำนาจแห่งกรรม

ผู้ปฏิบัติควรที่จะตั้งหน้าชำระจิตให้บริสุทธิ์ มากกว่า
การคำนึงถึง การบรรลุลิขธรรมชั้นโนนสนั่น เพราะพระ
อริยสงฆ์เป็นผู้เป็นวงศ์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้จริง ก็ด้วย
อำนาจการปฏิบัติคุณธรรมเท่านั้น ไม่ใช่ด้วยการพูด,
การเขียน, การโฆษณา, หรือการแต่งตั้ง

พระอริยเจ้ามี ๔ คือ :-

๑) พระโสดา พระอริยเจ้าผู้ตัดกระแสโลกให้
เหลือน้อย ได้ปฏิบัติทางสมณะและวิปัสสนากัมมัฏฐาน
จนเป็นมรรคสามัคคิชนในจิต รู้เห็นจริงทั้งโลกียธรรม
โลกุตตรธรรม ละสังโยชน์ได้ ๓ อย่าง เป็นสมจเฉท
ประหาร มีดวงตาอันเห็นธรรมพ้นจากอภาย เป็นแน่ที่จะ
ไตรสรุบน้ำวันข้างหน้า บางท่านต้องมาเกิดในโลกอีก
ชาติเดียว บางท่าน ๒ - ๓ ชาติ อย่างมากไม่เกิน ๗
ชาติ ตามกำลังแห่งการปฏิบัติ

สังโยชน์ ๓ ที่ละได้ คือ :-

ก) สกกายทิฐิ ความคิดเห็นอันถูกต้องในการ
ปฏิเสธอัตตา โดยไม่ยึดถือว่า กาย, ชาติ - ชนธ,

ชายคนะ เหล่านี้ว่า เป็นตัวตน, เป็นของตน เห็นว่าเป็น
ของกลาง เกิดขึ้นเป็นไปชั่วคราวตามอำนาจแห่งกรรม

ข) วิจิกิจา ไม่มีความสงสัย ลังเล ในข้อปฏิบัติ
ของตน ทว่ยความเข้าใจธรรมที่พระพุทธองค์ทรงบรรจุ
มาแล้ว

ค) สลพพตตปราคาส ไม่ยึดมั่นถือขลังในสิ่ง
ศกตสัทธ วามได้ทว่ยศลหรือพรต ตามลัทธิดรรมเนยม
ทนยมนอย่างนั้น, อย่างนี้ ไม่ยึดมั่น ลุบคล้าอยู่ในศีล
วัตรนั้น

ส่วนสังโยชนอื่นยังละไม่ได้ เพียงแต่เบาบางลง

๒) พระสกิทาคา พระอริยเจ้าผู้มีความตายอื่น
เหลือน้อย มาเกิดในโลกอีกชาติเดียว ละสังโยชน ๓
ได้เหมือนพระโสคา รากะ, โทสะ, โมหะ ฯลฯ เบา
บางลงมาก คือรู้จักยับยั้งจิตได้สูงกว่าพระโสคา

๓) พระอนาคามี พระอริยเจ้าผู้พ้นจากกระแส
โลก เป็นผู้เย็นและสงบ ระงับไ้มากแล้ว ละสังโยชน

ไต่ทั้ง ๕ คือ ละกามราคะกับปฏิมะเพิ่มขึ้นอีก ๒ อย่าง
เมื่อกายทำลายแล้ว ไปเกิดในพรหมชั้นสุทธาวาส
ละสังโยชน์ทั้ง ๑๐ ไต่ในทันที แล้วย้ายจากสุทธาวาส
ไปสู่อรหัตตภูมิ

๔) พระอรหันต พระอริยเจ้าผู้ละสังโยชน์ไต่ทั้ง
หมด รู้แจ้ง, เห็นจริงในสังขารมทั้ง ๔ บรรลุถึง
อมตธรรม พ้นจากอาสวะกิเลสทั้งปวง ไม่หวั่นไหวใน
การกระทบกระทั่งจากโลกธรรม

สังโยชน์ ๑๐ ที่พระอรหันต์ทรงละได้หมด คือ :—

- ๑) สกกายทิฏฐิ
- ๒) วิจิกิจฉา
- ๓) สีลพหุตตปราค
- ๔) กามราค
- ๕) ปฏิม
- ๖) รูปราค

- ๗) อรูปราค
 ๘) มาน
 ๙) อุทธัจจ
 ๑๐) อวิชชา

ฉะนั้น พวกเราเหล่าพุทธบริษัท ผู้หวังนิพพาน
 สมบัติเป็นที่สุด จงอย่าได้หยิ่งอวด ตึงหน้าจึบตา
 “วิปัสสนา” ด้วยมือขวาไว้ให้มั่นคง มือซ้ายคงจึบตา
 “สมถ” ฟันตะไปอย่าได้หยิ่งอวด ขูดขื่นอย่าให้แผลก
 ขูดให้แตกกระจาย ทำลายอย่าให้เหลือเศษ อันเป็นเหตุ
 ให้เกิดมاتاตยทั้ง—ตายว่าง อย่างตันหญ้าไปไม่อันไร
 ประโยชน์ กลับแบกเอาบาปโทษติดตัวไป ไม่สมกับที่
 ต้องแบกซากอันหนักมาเป็นเวลานาน ด้วยทุกข์ทรมาน
 ยิ่งยวต ในความเจ็บปวด—โทมนัส เหมือนติดคุกตะราง
 อันเป็นสมบัติของมนุษย์โลก โชกชุ่มด้วยกิเลส นานา

ประเภทล้วนเบียดเบียน ให้ง่วงเวียนในสังสารวัฏ จงรีบ
 ตักให้ขาดกระเด็นด้วยสองกายในบัดนี้ อย่าให้มีเชื้อไข
 แม่แก่น้อยนัก เพื่อจตุกกถึงซึ่งพระนิพพาน เป็นอวสาน
 แห่งทุกข์ พบสุขอันยิ่งใหญ่ คือ “นิพพาน” ประม
 สุข” นั้นเกิด เกิดมาจะไม่เสียเที่ยว

ประสพการณ์ของสมาชิก

วันนั้น เย็นมากแล้ว ข้าพเจ้ากลับจากธุระ และ
จะต้องผ่านทางวัดชลอ นักชนมาได้ว่าทวดคนเขารอศาลา
การเปรียญหลังเก่าออก จะสร้างใหม่เป็นคอนกรีตสอง
ชั้น ชั้นบนเป็นทึบยาเพื่อบุการกคัล ชั้นล่างเป็นห้องประชุม
อบรมศีลธรรม และเป็นห้องสมุด ใจนึกอยากทำบุญฝากไว้
ในพระพุทธศาสนา มาก ๆ เพราะถงแม่จะทำบุญมาก
แล้วก็จริง แต่กลัวว่าบุญที่ท้าวจะน้อยไป หน้อยลาโลก
ไปแล้ว จะหาภพหาภูมิติ ๆ อยู่ไม่ได้ จึงแวะวัดชลอก่อน
เมื่อเค็นเตรอยแถวนนพบคนรู้จักกันเขาบอกว่า หลวงพ่อ
ที่อยู่ในโบสถ์นั้นแหละสำคัญนัก เมื่อก่อนนั้นท่านอยู่วัด
พิกลทอง และย้ายมาอยู่วัดชลอนไม่นานนัก ข้าพเจ้า
เกิดสนใจ จึงลองเค็น เค็น เข้าไปในโบสถ์

โอ้โฮ คนมากจริง ๆ ข้าพเจ้าอูทานในใจ เมื่อเข้า
ไปในโบสถ์กราบพระพุทธประธานเรียบร้อยแล้ว จึง
คารวะหลวงพ่อกเขาบอก ช่งมาทราบชอภายหลังว่าท่าน

ขอพระครูสเทพ เณรคฤทฐ ท่านก็ปฏิสนธารด้วยคิ
 ติถามถึงอุระทข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจึงเรียนกับท่านว่า อุระ
 ผมไม่ร้อนครับ ไม่เป็นไรครับ ท่านจึงสนทนากับผอน
 ต่อไป ข้าพเจ้านั่งอยู่สักครู่ใหญ่ เห็นว่าคนมากคงไม่มี
 โอกาสสนทนากับท่าน จึงไต่ถามสักการกราบลาท่านกลับ
 อีกหลายวันต่อมา ข้าพเจ้าได้แวะมาทักชุลอออก
 คราวนี้สยโอกาสเหมาะ คนกำลังว่าง เมื่อคารวะท่าน
 เรียบร้อยแล้วจึงปรารภกับท่านว่า “หลวงพ่อกครับ ผม
 เป็นคนบุญน้อยไปหน่อย รู้สึกคล้ายกับว่าบุญกรรมไม่
 สุกหรืออย่างไร จึงไม่ค่อยจะมีเงินมีทองร่ำรวยเหมือน
 อย่างคนอื่นเขา” นักอยากทำบุญสร้างกุศลบ้างก็อดคิด
 ทำได้บ้างตามมีตามเกิด ไม่พอใจ หลวงพ่อคะตะตาให้ผม
 หน่อยได้ไหมครับ “ท่านก็ตอบว่า” “คุณ คนเราเกิด
 มาแล้วแต่อาศัยบุญกรรมปรุงแต่งให้เกิด ให้อยู่
 ให้รวยกรรม คนเราจะฝันบุญบารมีหรือเวรกรรมไม่ได้
 หรือ” คุณก็คงเคยเห็นคนพิการมาแต่กำเนิดมาแล้ว

ทำไมเขาจึงเกิดมามีอาการ ไม่ครบสามสิบสองเหมือน
 อย่างคุณ เพราะอะไรคิคค บางคนเกิดมาแล้ว อยู่ด้วย
 ความยากจนคนแค่น้อยกว่าคุณ หาเช่ากินคากม คุณ
 เองมอดแล้ว รู้สึกว่าดีกว่าคนอื่นอีกหลายร้อยล้านคน
 คุณควรสบายใจไต่อย่าง แต่คนที่อยู่ทงวันนอยู่ไต่เพราะ
 บพพกรรมปร่งแต่งไว้อย่างที่คคุณเข้าใจนั้นแหละ ถ้า
 บคคเลเหล่านในชีวิตนี้ประกอบกรรมทำคิมคิลสัจจะ บาย
 ไหมก็ไมเกิดเกาะกมเขา ก็ยอมเป็นสขแก่ตัวเขาเองทง
 ชาคินและภพพรอมหน้า ” ขาพเจ้าไต่ฟังท่านอยู่นาน
 ในทสคจึงพคกับท่านว่า “สำหรับตัวผมนี้ ชะตาเป็น
 อย่งไรครบบ ” ท่านจึงตรวจคดวงชะตาตามวิชาโหรา-
 ศาสตร วนนขาพเจ้าไต่รับคำทำนายจากท่านด้วยความ
 พอใจ วนทกล่าวนขาพเจ้าไต่คยกับท่านถึงแก่น รู้สึก
 ครทธาในตัวท่าน แล้วกครทธาที่จะรวมการกุศลกับท่าน
 ค้วย

ท่าน ไต่ ส่ง คำอธิบาย เกี่ยวกับการ เป็น สมาชิก
 ปฏิสังขรณ์วัดชลอมาให้ขาพเจ้าอ่าน มีข้อความควรสรุป

ไ้ว่า คนที่เป็นสมาชิกนั้นให้เก็บเงินไว้วันละ ๕๖ สตางค์
 ทุกวัน (เดือนละ ๑๗ บาท) เมื่อครบเดือนก็นำเงิน
 มาชำระเพื่อรวบรวมยกเงินสมทบทุนบูรณะปฏิสังขรณ์วัด
 ชลธิ์ ให้มีความเจริญรุ่งเรืองสวยงามสมเป็นวัดของพระ
 บวรพุทธศาสนาสืบต่อไป.

ข้าพเจ้ามีความสงสัยว่า ทำไมจะต้องกำหนดเอา
 วันละ ๕๖ สตางค์ จึงเรียนถามท่านคุณ ท่านก็อธิบาย
 โดยสอบถามข้าพเจ้าว่า “ในพระบวรพุทธศาสนาของ
 เรา คุณบูชาใครเป็นอันดับแรก” ข้าพเจ้าตอบท่านว่า
 “บูชาพระพุทธเจ้าครับ” ท่านถามว่า “พระพุทธเจ้ามี
 คุณเท่าไร” ตอบว่า “พระพุทธเจ้ามีคุณ ๕๖ ห้อง
 พระคาถา” หลวงพ่อพุดว่า “คุณเป็นคนรักคนหนึ่งและ
 บชากรายให้พระองค์ทุกวัน วันหนึ่ง ๆ คุณช้ออะไรบูชาพระ
 ทยาน” ตอบ “ผมช้อดอกไม้วันละ ๑ กำ ราคา ๑
 บาท ค่าธูปวันละประมาณ ๑๕ สตางค์ ถ้าคิดเป็นเดือน
 งบประมาณตกเดือนละ ๓๕ บาทครับ” หลวงพ่อว่า “น

คุณ อาตมาไม่ได้ห้ามคุณชอกชอกไม้บูชาพระหรือกนะ
 แต่ถาคุณชอกชอกไม้ชูปเทียนบูชาพระแต่เฉพาะวันพระละ
 ๑ ครั้ง เกือบหนึ่งคุณจะเสียเงินเพียง ๕.๖๐ บาท คุณ
 เหลือเงินจากงบประมาณเดิมเกือบละ ๒๘ บาท เงิน
 จำนวนนั้นถาคุณมาตังจิตศรัทธาเสียใหม่ ตอนเย็น ๆ คุณ
 จกชูปเทียนแล้วหยยเงินมา ๕๖ สตางค์ บชาคณพระ-
 พทธเจ้าแล้วใส่ภาชนะไว้หน้าทบูชาพระทุกวัน ๆ เกือบ
 หนึ่งได้ ๑๗ บาท คุณนำเอายอดเงินนั้นมาสร้างวัด
 อ้า . . . วัดชลอ . . . จะดีใหม่ มันไม่สูญเปล่าเน่าไป
 เหมือนชอกไม้ก้านั้น ๆ นะ “ข้าพเจ้าจึงมาก็คคิดว่า ท่าน
 พดของทานก็ตกเหมือนกันแต่ข้าพเจ้าไม่ตอบ จะปล่อยทิ้ง
 เอาไว้ให้ท่านผู้อ่านทเคารพตอชเอาเอง เพราะคนเรานั้น
 นานาจิตตัง ไซ้ใหม่ครัย แต่ถึงอย่างไรข้าพเจ้าก็ได้
 สม่ครเป็นสมาชิกปฏิสังขรณ์วัดชลอไปแล้ว

วันหนึ่ง ข้าพเจ้าไปหาหลวงพ่อกอก แต่ท่านไม่อยู่
 ไปกัจินิมนคณเพล ทราบว่าย้าย ๆ ท่านจะกลับมา คน
 มากอกเช่นเคย เวลาว่าง ๆ ก็มักจะคุยกัน ข้าพเจ้าก็

ชอบฟังเขาคยเหมือนกัน เพราะอย่างนั้นยทสูกถ้าเราไค
 ฟังเขาพทคยกัน เราเอามาปลงเป็นกัมมัญฐาน ประโยชน์
 ก็เข้าเป็นของเรา อาหมวยคนหนึ่งคยกับเพื่อนทชวนกัน
 มาใหม่ว่า นเธอ คงแต่ฉันเข้าเป็นสมาชิก ๆ กยหลวงพ่อ
 แล้ว เซ่งลยอ — ก่าไรคยงเลย เพื่อนอาหมวยถามว่า
 เพราะอะไรเธอรูไหม หรือหลวงพ่อท่านช่วยเธอ ให้พร
 เธอให้รวย อาหมวยตอบว่า นนช หลวงพ่อท่านสวคมนต์
 ขอพรให้ทุกคนเลย ข้าพเจ้าอคอยไไมไคกเลยสอคชนมา
 ว่า ทอาหมวยพทกถกเหมือนกัน เพราะเมื่อเราทำบุญ
 พระท่านก็ให้พร แต่ฉันคคิดว่า ความตั้งใจของอาหมวย
 ทบชาคณพระพทอเจ้าทวยสต่างค วันละ ๕๖ สต่างค
 นนแหละ เป็นเครื่องบันทึกกาลให้อาหมวยร่ำรวยชนละ และ
 นยวันต่อไปในอนาคต อาหมวยจะไไมมีความตกต่ำแน
 นอน วันนนเมื่อหลวงพ่อกลยมา เพื่อนของอาหมวยคน
 นนก็สมัครเป็นสมาชิกไปแลว.

ทวของข้าพเจ้าเองนน คงแต่สมัครเป็นสมาชิก ๆ
 กยเขาแลว ก็รู้สึกมีอะไรแปลก ๆ บันทึกเหมือนกัน

การที่ติดต่อธุรกิจการงานกันขึ้น ความเข้าใจได้ช่วยกันไม่
 ลืมนะยายิ ลางจรมักจะมีมาย่อย ๆ ก็คืออยู่แต่ในใจว่า
 “การที่เราขายสินค้าแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
 เป็นทางที่ถูกที่ชอบที่ควรแล้ว อานิสงส์นั้นจะบันดาล
 ผลให้เป็นมิ่งมงคลสืบต่อไป

ท่านที่เคารพ สมาชิกปฏิสังขรณ์วัดชลอรั้นแรกเรา
 เปิดรับสมัครเพียง ๑๐๐๐ คน บัดนี้มีสมาชิกสมัครแล้ว
 จำนวน ๘๐๐ คนเศษแล้ว ท่านสนใจที่จะร่วมในการ
 กุศลนี้ ขอเชิญนะครัย.

สวัสดิ์.

รายนามสมาชิกปฏิสังขรณ์วัดชลอ บางกรวย

งวดแรก

รายนามท่านสมาชิกปฏิสังขรณ์วัดชลอรุ่นแรกนี้
ได้จารึกไว้เป็นประวัติ แสดงว่าท่านทั้งหลายเหล่านี้ มี
จิตศรัทธาแรงกล้า อุทิศทรัพย์สมบัติของท่านเป็นประจำ
วัน ๆ ละ ๕๖ สตางค์ บูชาซึ่งพระคุณแห่งองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเมื่อครบกำหนดเดือนหนึ่งจึงได้นำ
เงินนั้น มามอบเป็นทุนบูรณะปฏิสังขรณ์วัดชลอ เป็นประจำ
ทุกเดือน มีกำหนด ๕ ปี.

รายนามและนามสกุลของท่านผู้หนึ่งผู้ใด หากได้
พิมพ์ผิดพลาดไปจากความเป็นจริง ขอให้โปรดกรุณา
อธิบาย และได้โปรดแจ้งให้ทางวัดชลอทราบด้วย จะได้
ชำระทะเบียนสมาชิก ๆ ให้ถูกต้องต่อไป.

กิมเตียง แซ่เตียว, กรองจิตต์ พวงพตมิ, โกสมร
 ยารสเอก, กัณหา สาลิคุปต์, กุ้ย้ง แซ่อิง, กิมซัง
 แซ่หลี่, แกะ (โรงหม), เกียรติ เลาตรโยอิน, กัณยา
 แซ่เตียว, กังวล บัอมนาค, กัณยาณี อินทรวงศ์,
 กอบกล, เกษม จิตรนศิลป์สาท, กิมห้วง
 แซ่ฮวย, กิมฮวย การวเซयर, กิมซัง แซ่ล, เกษม
 กฤษเทศ, กาญจนา ธีระทัตตานนท์, กิมเจ็ง แซ่เฮง,
 เกีย แซ่ตัง, เกศ มาแจ้ง, กิมลั้ง ประสาทสุข,
 กิมเฮียง กิจจารักษ์, เกรียงศักดิ์ โพธารินทร์, ก
 แซ่โล้ว, กศล กิมสุวรรณ, โกมล แสงหิรัญ, กิม
 จิตต์สมทรวลิต, กิมฮวย แซ่แต้, กัสมา ผดุงเทศ,
 กิมจ้วน แซ่แต้, กิมฮวย รัตนวงศ์, กลม บัญญุตเสว,
 กานดา อริยพงศ์, กิมจ้วน แซ่โจ้ว, กิติมา
 พวพนธ์ศิริกุล, กลยา สังข์น้อย, โกสม คสมหิทธิ,
 กาญจนา แซ่ค่าน, กิมพงษ์ ลีตระกูลนำชัย,
 หม่อมเกษรบุบผา เกษมศิริ, กาญจนา แซ่เตียว,

กาญจนาวงศ์ช่างหล่อ, กิรติ ตันตริต, กวี
 วรสุทธีพิศิษฏ์, กิ แซ่ลิม, กิมเง็ง แซ่เฮง, เก่งสง
 แซ่ฮอง, กนกพร รวณทองพนธ์.

ขบวนบรรสาร เตชะโกศยะ, เข้มทอง ลักษณะลิขิต,
 ชิตติยะ นานา, เคลือบ สิทธิราชา, เข้ม มาแฉง,
 ม.ร.ว. เขมศรี เกษมศรี, เขียน สุขมาก, คำนวณ
 กุหลาบแก้ว.

หงัน ซอสุวรรณ, งามใจ เกาศัยพนธ์.

จน มีแก้ว, จาร สิงหาร, จ้านงค์ เจริญผล,
 จง แซ่ล, จมลิ้ม แม่นมาค, จน เรืองชู, จินคา
 ไทรคิณัฐกุล, เจริญ ทองนุ่ม, จันทนา ชีระวิมลวรกุล,
 จันทราภา ใจเค็ค, เจริญ สุภาสวัสดิ์, จินเฮง แซ่ตง,
 เจือ ไกรอุโลก, จาลอง คล้ายหาญ, แจ่มใส ไกรฤกษ์,
 จารัส ท่วมแสง, จรัส เกศผล, เจริญ กล่อมมนต์,
 จงฮวง แซ่พว, จิบ วาคลิขิต, จร เนาวีเทศ, จันทร

อนกลกกิจ, นางสาวจำเรียง, เจียม พันธสาริก, จำลอง
 พิมพ์เลิศ, จิโรจน์ อุดมโภคทรัพย์, จันทร แซ่หล่อ,
 จำเนียร เมืองมข, จาร ธารากุล, จำลอง โพธิ์ภ,
 จำลอง พยอมมแย้ม, จริ เพ็ชรนิล, จุฬลลิต
 บุญสัญญาสร้าง, จรูญ พงษ์ประยูร, เจอรตน์ สัตยานนท์,
 จินดา สิ้นสุวานนท์, จิตรพรรณ โกมลจิต, จรัส
 อไทยธราทร, ม.ล. แจ่ม อิศรางกร ณ อยุธยา เจียก
 พันธสงวน, จารก จงกาวหนา, จรินทร์ รินทร์อินทร์,
 จารส ตันตลียกร, จันทร นรินทรางกร, จำเวญ
 ท่วมวงษ์, จุไรรัตน์ (สมบัติ) เจริญบุรณ, เจริญ
 สภาภรณ์, จิรพรรณ รจิรวงศ์, จีรวรรณ เค้าวายน,
 จันทร แซ่หว่อง, นางเจียก, จงรักย์ สิมะเสถียร,
 เจริญ เขียวสะอาด. จงฮวง แซ่พัว, จิรพร จำเรียง.

ฉวี โชติกเสถียร, ฉวี มาแจ้ง, เฉลย สิ้นสมบุญ,
 เฉลิม ณ นคร, ฉลวย ทาวพราย, เฉลียว ปานแก้ว,
 เฉลิม สุทธิชัย, ฉง แซ่หลัว, ฉลวย รอดรุ่งเรือง,

ฉลอง นันทวัฒน์, ฉลวย คล้ายสิทธิ, ฉันทนา
 อิศรเสนา ณ อยุธยา, ฉลิม ศิริรัตน์, ฉะ วงศ์ศิริวรรณ.

ช่อม อคมผล, ชวนชม พลโสภา, ชัช สุนทรธรรม,
 ชม เกรียงผาง, ชุมพร พรหมบุญตา, ชัยรัตน์
 รัตนมงคล, แซ่ม มานิกบุตร, ชบ พทวักวัฒนา,
 ชาญ อนันตปรีชา, ชานะกิ ณ บางช้าง, ชวง จิตรธรรม,
 เชอ คารงคนตร, เชียมอย แซ่จัน, ชิน แซ่เอียว,
 ชะเค็ด หิรัณยศิริ, เชษฐ สหสสถานนท์, ชนชิม
 แซ่โจ้ว, ชำนาญ อินทรคุปต์, ชำนาญ บุรสานนท์,
 แซน บัณฑิตานนท์, ชิต สมบูรณ์, ชจิตต์ บุญสวัสดิ์,
 ชวลิต นราภรณ์, ชรินทร์ วิเชียรรัตน์, ชัยสิทธิ์
 แก้วพทักษ์กุล, ชุ สหสิษฐ์, ชมจันทร์ ถาวรพานิช,
 เชง เตียกเส็ง, ชนกิม แซ่ฮ้อ, ช่อม สหธิณ,
 ชาญชัย พยุงพงษ์, ชขวัญ เชาวันชวานิล, ชาญชัย
 อัครกิตติมากุล, ชาญณรงค์ จิตต์บรรจง, ไซ้ แซ่อิง.
 ชนวกี แสงสกุล, ชลอ ทักทิมทอง, เชิญ สังข์ชู,
 ชง วรรณพานิช, ช่าง กิจไพบูลย์, ชลัช ปัญญโสภณ.

เซ่ยจิง แซ่ลือ, ซุมชิน แซ่โง้ว, ซัง กิจไพบลย์,
 ซุ่พอน แซ่ฮอง, เซ่ยม แซ่เอ็ง, ไช่เอียง แซ่เป้,
 เซ่ย แซ่ล, ไช่เจีย แซ่จู, เซ่ย ฉายผง.

ควงรัตน์ อคมโภคทรัพย์, แดงต้อย น้าเย็นอร่า,
 ควงจันทร์ เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา ควงพร หงส์กล,
 ตันเป็งเซ่ย, เต็กเจีย แซ่ฮู, แด่ว แซ่ฮอง, ติกจิง
 แซ่แต้, เต้มควง น้อยเศรษฐี, แดงอ่อน ภิญญาวรรณ,
 ทาค ตันสงวน, ควง พรคคพิมล.

เถา ปลื้มเจริญ, ถวิล พ่วงแต้ม, ถาวร ณ พัทลุง,
 ถนอมศรี หอมชิต, ถนอม หิรัญศิริ, ถมยา บัวพรหม,
 ถวิล แซ่ลิว, ถาวร ศิรประภา, ถวิล บุณยรัตน์พนธ์,
 แถลง วัชโรบล, ถวิล นนทวาร.

ทองสุข อังกุลแก้ว, ทองพล วัฒนสมบูรณ์,
 ทบทิม เกษรสุข, ทวี ท่วมแสง, ทองใบ ประชิต,
 ทองสุข คล้ายหว่าย, ทศนัย คล้ายเปรม, ทองสุข

ทวัมแสง, ทิต แซลัม ทองหล่อ บุญเพ็งเทศ,
 เทพนนตรี อินเอยม, เทียมเต่ง แซ่ฮอง, ทองอยู่
 เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา, ทองคิ แซ่เฮง, ทวี วรสิทธิ์พิสัยชู,
 ทองคำ, เทพประทาน แซ่ฮอง ทวีพร น้อย-
 เกรษฐ, ทองเต็ม ประทุมทอง, ทวีเกียรติ สนิทวงศ์
 ณ อยุธยา, ทองคำ ชัยยชาติ, ทองคิ สุขะวนิตย์,
 ทองหยิบ ธาระพุด, ทศนัย พดมนันยวรรณ, ทองย้อย สุกใจ.

อวิช ปัญญะโสภณ, พระธรรมทานาจารย์, ชาติ
 เวชมนต์, รัชชัย เหล่าชัยยนต์, ฉินวดี แสงสกุล.

นวลแข ชินะประภา, เนย์ ณ มหาชัย, นภา
 เกตอยู่, นันทนา แซ่ห่าน, นันท สิ่งสุขศรี, นพพา
 นิยมสินธุ์, โนลิ บุรณสมภพ, นิลวรรณ ศึกษนิล, นาม
 ไหมคเทศ, นภา วรรณะภาติ, นฤมล อิมฉวี, เหวงค์
 เกลียงสะอาด, นิพนธ์ เกรอนพรตน์, นวลฉวี ยันต์สวัสดิ์,
 นิเวช ตรกล, นรินทร์ ศิริภรณ์, นพภา ทองอ่อน,
 นท การณศิริ, นงนุช แซ่เอี่ยม, นรมล อิศรางกูร

ณ อยุธยา, มณฑลนา เทียมทศ, แนน้อย กำเหนิกนพ,
 เนาวนิตย สวงค์สินธุ์, นงลักษณ์ ลพคุ้ม, นันทนา
 แยมวงศ์, นิตยา จงเวียน, นิภา เจียมสนอง, นิค
 ครจินท์, เนย เชียรวัฒน์, นงพร สวงค์สินธุ์, นฤมนต์
 ผงทิ, หนั แซ่โป่ง, นิमित ปิยะธรรม, น้อย ชะชาติย์.

บุญเจือ วิทยารักษ์, บุญเลิศ ช่วยประสิทธิ์, บรรเจิด
 คติการ, บรรจง สังข์แบน, พระใบฎีกา ฌาณทัณโต,
 บุญช่วย อยู่ผลเพิ่ม, บุญรักษา วรรณนิม, บุญช่วย
 ทรนันท์, บุญช่วย ท่วมยม, บรรหยัค รอดน้อย, บุญระ
 สมประสงค์, บุญถม ธีวระปัญญา, บังอร พรเชิดชู,
 บุญช่วย ฉัตรทอง, บุญเลิศ พ่วงงาม, บุญช่วย
 ประไพเพชร, บุญรอด เตียบะกุล, บุญสม สมองคุณ,
 บัว ศรีเทียมทอง, เบญจะ ปรารค์แสง, บุญช่วย ใจใส,
 บุญแต่ง ชมภูจินทร์, บุญนาค บุญนาค, พระบริรักษ์นิติ-
 เกษตร, บุญช่วย ทองแถม, บุญสม มาณิกบุตร,

บุญมา จิตรประมุข, บุญชา ตุมศิริ, บุญเหลือ คตศิลา,
 บงกช จารบมย์.

ประสิทธิ์ นิยมสินธุ์, ประสาน ท่วมเย็น, เปลื้อง
 ชนศิริ, ปิ่น แซ่ตั้ง, ปรีชา ลีวานิชย์, ประวิง
 สังข์เย็น, ประกิจ พ่วงจ้อ, เปรม บางกรวย,
 ปรากฏทิพย์ เกศเกษ, ประไพศรี บุญลาภ, ประภา
 ผลประมุข, เป้า เล็กพันธ์, ประคัย กาญจนวรกุล,
 ประนอม พรชะเอมกุล, ประกอบ วรรณนิม, ประหยัต
 รอดน้อย, ประสิทธิ์ชัย บริหารชนคึกคัก, ประสาน พุ่มใจ,
 เปียก พุ่มเพ็ญ, ประยงค์ วัฒนศักดิ์มณฑา, ประเสริ
 ถนัฏกิจ, ประไพ วีระเปรม, ประเสริฐ หนูลอก,
 ประทุม พ่วงอำไพ, ประสาน นิยมสินธุ์, ปรีชา
 เทศวิศาล, ประสม นิยมสินธุ์, ปรีชา บุญทรง, ปราณ
 กบฝัง, ประนอม เสนีย์วงศ์ หน่อขยยา, เปลียน
 ราชโกวิท, ประจวบ จันธวัช, ปทุม อนรรตน์, ปรีชา
 ศรีนิม, เปลียน หงษ์เจ็ดฉันท, ประภา ดวงเพชร,

ประไพ ภารประการ, ปัทมา ขจรบุญ, ปรีชา ลาภานันท์,
 ประมวล เอี่ยมขำ, ประชิต เหมะเกศ, ประชิต ชมนาค,
 ประทุม คงเจริญสุข, ประไพ เจริญรักษา, ประยงค์
 เปรมานนท์, ประภาศิริ เตชะเสน, ประพิศ พลอยมีค่า,
 ประกอบ ศรีขำ, ปทุม จาปมาน, ปราณี, ม.ร.ว.
 ปรีวิทย์ เกษมศรี, ประชุม กำแหงฤทธิโรจน์, ประพาส
 ปานะกุล, เปลี่ยนศรีกุล ทองมีสงค์, ประวิทย์ อิมพันธ์,
 ประไพ ทิปตรัตน์, ประสงค์ โพธิ์ทอง, ประทุม
 สร้อยทอง, ประยูร ชำนาญระเบียบกิจ, ประภัสสร
 จิตตาพานิช, ประยงค์ เปรมเคชา, เปยก พุ่มเพ็ญ,
 ประทุมและอัมพร, ประกอบ วรรณนิยม, ประทุม
 พ่วงอำไพ, ประจักษ์ แซ่ล, ประคอง ย้อยความดี.

เผือก ทวีมแสง, ผิว ภู่อิม, ผ่องศรี ชวลิตเสวี,
 ผะอบ พุฒิกิรณ, ผวน แจ่มอม, ผื่อน ระตานนท์, ผ่อง
 รุ่งสว่าง, ผ่อง เวชกิจ, ผ่องศรี กลียากุล. แฝด
 สงวนทรพย์, พิง สุวรรณสมพงษ์.

พยงค์ วัฒนศักดิ์มณฑา, พิธิษฐุ แผลวสกล, แพ
 หอมแก้ว, พรรณ พงษ์รุ่ง, พร่อม มณีโชติ, พกกล
 แซ่พ, ไพเราะ ปรีการัตน์, พิงชม ไชยนิรันดร์, พร่อม
 นามกว้าง, พระเยาว์ โหมคเทศ, พิธีร มณีโชติ, พยงค์
 ชินะประภา, เพ็ญศรี บุตรเมฆ, พลศิลา ปณิกาเหิน,
 ไพพรรณ คติการ, ไพบลย์ บณยเพิ่ม, ไพศรี วิลาวรรณ,
 พยงค์ แซ่ฮอง, เพิ่ม เหมอนนุ่ม, พรศักดิ์ อคมโกศกทรพิย์,
 พวง บุญนุช, พิศ แซ่หลิม, พรรณ สานีเทศ, พิศมร
 สیمانนท์, พลอย แสงข้า, เพ็ญ ราชเวชชพิศาล,
 พนมศรี เงินชศรี, ไพศาล กลุสยรัตน, พง แซ่แต้,
 ไพโรจน์ ยี่งสานนท์, เพ็ญจิตต์ สุทธิสารากร, เพิ่ม
 สำเนียงสุคนธ์, พิศมัย ทองอ่อน, เพ็ญศรี (บางกรวย),
 พิย์ พรหมสวัสดิ์, เพิ่ม ปวิตตะสิริ, ไพจิตร เชาวัน -
 สมบูรณ์, พระ คุเกษมกิจ, พรรณ ไชยภูมิ, นงพร
 สว่างศีลนธ์, พรรณสกล เทพหัสดินทร ณ อยุธยา,
 พรทิพย์ แซ่หลิม, พอใจ บุสสุวัณโณ, พริ้ง ทองใบ, พวง

แสงอิง, พรรณ คงส์ทช, พชน บัญศรีสกุลศักดิ์, ม.ล.
 แพรวศรี ปราโมช, พิน อรุโณทัย, พยอม คำหอมกุล,
 พรประไพ จารุประการ, เพ็ญจิตต์ สุทธิสารากร, ม.ร.ว.
 พรพงศ์เกษม เกษมศรี, ม.ล. พุทธาคม ศรีภพ, พิศวง
 สิริวัฒนกุล, พระเยย พนมวัน ณ อยุธยา, พิศมัย
 ทองอ่อน, พนทรพยั ดวงประทีป, พันธ์ หงษ์ทอง,
 พรรณ วรสุทธพิศิษฐ์.

เภา ปลื้มเจริญ, ภาวิบูลย์ หิรัญประดิษฐ์, ภาณี
 ไชยมี.

มานพ หงษ์ทอง, มนต์ นุสธรรม, มาลี ขมิ้นชาติ -
 สกล, มณี เทวกุล, แม้น นิยมสินธุ์, มั่น แซ่ตั้ง,
 มณฑิร ประจัญญพฤษ, แม้น จุฬารักษ์, มาลี แก้วมณี,
 มาลี พวงศรี, ไหม่ คุหาวิไล, มาลี ศรีพงษ์โกศล,
 มาลี พุ่มสวัสดิ์, มานิตย์ หลิมสุนทร, หมอย จงบรร -
 นันท์, มานี ประเสริฐธรรม, มณี นิ่งใจเย็น,

หมยเสาะ แชะง, มน จิตต์บรรจง, มณี คงพานิช,
เมธี สิมะเสถียร, มณีนวकुณภัย, มานัส ทศนาญชลี.

โย มีเปลี่ยน, ยองโย รอกพลอย, เยอ ลิชกิม,
โย คุ้มสนิท, ยุทธนา เจริญศรี, ยุพา สานีเทศ,
ยวนลี พงษ์ปรีชา, เยาวภา สุขสำราญ, ยพิน
คล้ายมณี, ยงค์ พนมวัน ณ อยุธยา, ยพิน ตรุฑทิม,
ยกต์ แชะง, ยิงยง สุรกิจบรรหาร, เย็น (สมพงศ์)
อิมทรพย์, เยอน เพ็ญวิวัฒน์, หยัค วิมลประภา,
เยาวมาลย์ สุรกิจบรรหาร.

เรียน อุณหนนท, รัตนทิพย์ ปัญญะโสภณ,
รุ่งโรจน์ จันทกริรมย์สุข, รัตนา เตชะไกรศยะ,
ฤทวิรรณ ศรีสรวต, ระวิวรรณ ขำปัญญา, ระเบียบ
นันทกิจ, รัตนชัย คล้ายเปรม, รุ่งทิวา, ระวิวรรณ
เคาวาภายน, ระเบียบ มณีนรังษี, ระวัน กล่อมพยัมภ์,
รัตนา เมฆสวัสดิ์, รัญจวน บุญเสริม, ท.ญ. รัตนา,

เหรียญละม่อม กตัญญู, ราภา ละเอียตกิ, รัญจวน
ทรงสว่าง, ระดา พัทธมนะ, ราตรี เวชมนต์, ราไฟ
หงสนันท์.

ลินา บรณสมภาพ, เล็ก บันธระ, ลิขิต สมิตพันธ์,
ละเมียน สัทธพทติ, เล็ก ยอตกประคิษฐ, ลินา
นาคอรณ, ละม้าย ถนัถกิก, ลำไย วัชโรบล, ละเมียน
สัทธพิบลัย, ลินา ศรจินทร, ลูกอินทร์ วัชเรวัญ, ลมัย
ศรแพรศร, ลมุล สุขสุวานนท์, เล็ก คล้ายก่อเกิก,
หล ภาทอง, ลาเจียก จรวุทธ, เล็ก สุวรรณานนท์,
ลำไย ทรงอยู่, เลียบ เล็กประพันธ์, ไล้ พอกพูนข้า,
ละมุน สาริกานนท์, ละม่อม บุญมา, ลมุน มีเชาวนังาม,
เหรียญ จุลพล, ละเอียตก ทอัสติ, เล้ง มานวงศ์,
ลัทธิ ทักกกล, หลวงล่องหนเรงราญ, เลอน ศาสตรระวิ,
เล็ก เกษรไพบลัย.

วันเพ็ญ ช่วยประสิทธิ์, วิจิตรรา แสงผลสิทธิ์,
วิเชียร ศิริบุญ, วาสน์ เทวกุล, วัฒน

วิชา พงษ์พานารัตน์, วารินทร์ จันทนา, วีระ จะมิ่ง,
 วิศิษฐ์ อากัณณวงศ์, วิชิต จะนะบรรณ, วลลีย
 จินการักษมณ, หลวงวรสารพิจิตร, วัฒนา อินทรวงศ์,
 วนิกา โททิจูกุล, วิโรจน์ เนตรเจริญ, วัฒนา เตมีย,
 วัฒนา สหสสานนท์, วารินทร์ ขวเอี่ยม, วิทยา สงคะกุล
 วัฒนา วรวรรณ, วัฒนาศนา วีระวัฒน์วรกุล, วาร
 วิชยานนท์, วิชิพร ภูมิภาค, วิไล ภูมิภาค, วรรณ
 ทัพพันธ์ (มหามิตร), วนิดา แซ่จาง, วิศาล คุหาวิไล,
 วิเชียร มานะเจริญ, วิสันต์ สันติสุข, วนัท สันทรพะลิน,
 วนเพ็ญ ตอบกลาง, วิชรินทร์ ทบทิมพรรณ, วิเชียร
 สุริยะนาคน, วิรัช จันทรแต่งผล, ม.ร.ว. วรวัฒน์
 เกษมศรี, วนิดา รักการโกวิท, ม.ล. วรรัตน์ เทวกุล,
 วลี ตระกูลวงศ์บรร, วนิช เฉลยทอง, วรรณศิริ
 ชมสรเสริญ, หวัง อิศรางกร, แหวน งามวิจิตร,
 วิรัช สันตักวุฒิ, วรรณวิมล รินทร์อินทร์, วิสทธิ
 ศรีสถาพร, นางวัช, วิโรจน์ อุดมโกศทรพย์, อ
 “วัฒนตรพย์ถาวร”

สักกศีร มังเรื่องสกุล, ศีร พุ่มเพ็ญ, ศีร
 คล้ายเกาะเกิด, ศีรพะ เยาวพานิช, ศข หิรัญยศีร,
 ศภกิจ ธารวิทย์, ศีรเพ็ญ ภิบาลกุล, ศีรนวล จินนัย,
 ศีรวโรจน์ จันทรวงศ์, ศีรชัย ชคเปนนกุล, ศีรจันทร์
 จันทระเฉลย, ศีร พิงทองคำ, ศีรเพ็ญ ภิบาลกุล, ศีร
 คำมูลศีร.

สภาพรรณ มณียากาส, สาคร อังคะสมบรณ,
 สัทธ วิลาวรรณ, เสพย์ พกโชติ, สัทธทิพย์ แซ่ค,
 สุข มะวงศ์ผล, สุรต จิตอภิวนท์, สัทธทิพย์ เทวกุล,
 สว่าง เตชะไคศยะ, สงวน เตชะไคศยะ, สมเกียรติ
 ยมอ่อน, สัทธพร จรเจริญ, ไสว คงคล้าย, ส้ารวย
 อ้านวย, ส้อง มณียากาส, สมรัก แซ่เตยว, ส้ารวย
 เพ็งจุย, สมศรี สุขสวัสดิ์, สวัสดิ์ ท่วมแสง, สมจิตร
 โหมตเทศ, สนั่น อินทรวงศ์, สำเนียง จุลติ, สันติ
 สุขสุวานนท์, สมศรี สุรนนท์, สมาน เกตุภู, เสนาะ
 โหมตเทศ, แสง เพ็งพลอย, สมศักดิ์ ขุนนาค,

สมริต ประชต, สุน ปญญะโสภณ, สนิท จิตรังษี,
 สงวน กลินสอน, สมภพ ศรีประภา, สภา
 ตรนนทน, สุน มาวิวัฒนกล, สมสนิท สาตะนรกี,
 สนิท พุ่มเพ็ญ, สะเคศ หิรัณยศิริ, เสนาะ ทวณแสง,
 สงเวียน พลพวง, สงเวียน พวมวง, สำเนียง
 เลิศวานิชกิจ, สวัสดิ์ กลินเอี่ยม, สมใจ มีเปลี่ยน,
 สุนันต์ หอมแก้ว, สพล อังสุธร, สมพงษ์ อมทรพย,
 สมบูรณ์ บุตรเพือก, สมพร ตินตะโมระ, เสม
 คลายเชอวงศ์, สุนัย คลายหาญ, สันติ นาทะศิริ,
 สมบูรณ์ ชงักเวช, สว่าง นิยมสินธุ์, สุชาดา คิษณิล,
 สมถวิล ศิริสวัสดิ์, สมเกียรติ, สมถวิล
 กระแสเสียง, สุริย ศรีจาศิ, สมรัก เพ็ญวัฒน,
 สมาน น้อยประเสริฐ, สมทรง วงศ์วัฒน, สมศรี
 อิมสุทธิ, สกล วัชรบุลย์ฤทธิ, สมบัติ นนทสวัสดิ์ศิริ,
 สัน โรจนแสง, สุวรรณ แซ่ซิม, สมคิด โชติกวนิช,
 สุจิตรา เงินชูศรี, สด เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา, สอน
 ประเสริฐ, สภา สำอางจิตร, สำเนียง สุกนธสิงห์,

สงวน อันตะปัตติ, สมถวิล อัมสมบัต, สายหยต
 พมณเพียร, เส้มคิม แซลิม, สทิน ปานแก้ว, โสภา
 ชาญชัยคัก, ส้ารวย โพธิช, สรรนัย ศรีสุขเสริม,
 สรรนนทน วงศ์ลอเกียรต, สวน ทองพะยัย, สมบรรณ
 นนทชะสร, สติ ทองเพียร, สายหยต วัฒนสิงห์,
 สุพร ลนทอง, ส้าราญ สวรรตพนธ, สมแสงยม
 จุลวณณะ, สิริ นนทวณณ, สมจิตร สนิทสุวรรณ,
 สุระพิน บุนนาค, สละ คล้ายพนธ, สร้อยพร
 เมฆสุวรรณโรจน์, รานแสงเจริญ, สงวน สระมงคล,
 แสงว ทิศโรจน์, สมศรี คณิต แซ่เล้า, แสงยม
 รอดภิรมย์, สมศรี ท่าเคลือบ, สระ ทรพัยสมบุญ,
 สุรจิต พยงพงษ์, สุนันทา รัตนสุวรรณ, สมพงษ์
 ลิตระกล น้าชัย, สาย จาปมาน, แสร์ วสุวัต, สนิท
 แก้วเอี่ยม, สิริ กลตัยรัตน, สุภา กลไ้มะ,
 สุพัตรา ชัยวรวิทย์กุล, สุกิจ วารสมบรรณ, แสง
 สงวนถน, สุรางค์ แสงกระวี, สมจิตร บุญมี,
 สุปรียา มณฑานช, สุนทร จิตรัส, ส้ารวย อินทสุทร,

สรชาติ หอมประเสริฐ, สุปจน์ ศิริมาया, สมร
 ลทานนท์, สมชาย แซ่ต้ง, โสภณ ไสยธร, สุนัย
 แซ่ก้วย, สุธาต บสสวัณโณ, สรวงศ์ ตังพานิช, สัน
 วรรณพานิช, เสงี่ยม แข็งเฒ่า, สวง ทรงอยู่,
 ม.ล. สรชัย อิศรางกูร ณ อยุธยา, สุภาพ อยู่ผาสง,
 สุมามาลย์ เจริญศรีสงข, สมบูรณ์ จิตรประมณ,
 สุรัตน์ ศิริรัตนผล, เสรี จงเวียน, สุมาลี ศิริรัตนผล,
 สมบูรณ์ เอกยตร, สิบ หงสกุล, ส้ารวย นานิล,
 สวงน พยอมแย้ม, สมศรี บุคตะจิน, สุกา จิตรัส,
 สุมาลี แก้ววรรณ, สวรรณ มาเผือก, สกกล "มหา
 มิตร" สมถวิล ยมอ่อน, สมิตรา ปรีदानนท์, สละ
 คล้ายสินธ์, แสงหิรัณย์ กิตพันธ์, ส้าเนียง นรานัง,
 สวาท สุขวิสิษฐ, สวรรณ บนนาค, สวงน วีระสุ,
 สุมาลี จารุภา, สว่าง นิยมสินธ์, สมทรง อาจคุ่มวงศ์,
 สมาน ประดิษฐ์านนท์, เสงี่ยมศรี ชูพานิช, สสงค์
 นิสากรเสน, สุเทพ แซ่อุ่น.

หทาลัย พานิชสกุล, ฮัวเฮงเส็ง, เฮียง แซ่ต้ง,
 เฮียง แซ่เล้า, เฮียง ฌนกรโยธิน, ฮยลิ่ง แซ่เอียบ,
 เฮงเตยกเส็ง, ฮ่งเต็ก แซ่ลิม, ฮ้อ แซ่โซว.

อรุณ บันธระ, อาภา ช่วยประสิทธิ์, อำพันธ์
 พันธุ์วัฒน, อคม มะวงศ์ผล, อรอำไพ พันธุ์ภาไพ,
 อารย ชัตรตน, อภิญญา ลีวานิช, ฌณอนิจิตต์,
 แอว แจงสว่าง, เอ็งจุง แซ่จิง, อรุณ ฌมศิลป์,
 องอาจ โพธิทอง, อนันต์ โหมคเทศ, อนงค์
 พฤษณันท์, อนงค์ นชงาม, อบลรัตน์ พทยาคม,
 อินทรา ฌิมคล้าย, ฌนจิตร ฌารเสถียร, อคมศักดิ์
 อคมโกศทรพย, อรุณ นาทะสิริ, อภิญญา ฌงทอง,
 เอียง แซ่อง, เออน เพ็องวัฒน, อรุณ พรเชิดช,
 อนงค์ พลจันทร์, อารัตน์ ฌมยิตนันท์, ฮู แซ่ฉว,
 ออน แซ่ควาน, เอียง แซ่ฮอ, อินทร ฌปานนท์,
 อรุณ พอค้า, อำนวย โตตาบ, อรุณ แยมแสงทอง,
 อโร ยางกรวย, เอยะชวค แซ่เอยะ, อนันต์ โตบัว,

โสภาส แสวงศรีประเสริฐ, อำคา พงษ์สะเคา อรอนงค์
 จามระรัตน์, อโร เพ็ชรนิล, อรรวรรณ บุญสัณฐิสร้าง,
 เออมใจ อ่อนน้อม, อรณ เกษรังสรรค์, อโรรัตน์
 สมบัติเจริญบรรณ, อรอนงค์ ผดุงชัย, อมร ปันทองคำ,
 เออม จันทรพลข, อติศักดิ์ สถาปนกุล, นายอินทร์
 นางสาว, อรรวรรณ อ่างทอง, อุดม ยมสรวบ, องุ่น
 โสมิตานนท์, เอียง แซ่ฮุย.

ฉัตรชัยมงคลมหาลาภ

วัดชลอ บางกรวย

เมื่อถึงคราวประชุมเรื่อง การทำของสมนาคุณแก่
ผู้มีจิตศรัทธาร่วมการกุศล ในงานพิธีวางดวงศิลาฤกษ์
ศาลาการเปรียญวัดชลอ ได้มีมติให้ทำฉัตรชัยมงคล
มหาลาภแก่ผู้บริจาคเงินสมทบทุนในการสร้างศาลา
การเปรียญวัดชลอตั้งแต่ ๒๑๐ บาทขึ้นไป แต่ฉัตรชัย
มงคลมหาลาภนั้น เป็นของที่ทำได้ยาก จึงมีมติในที่
ประชุมว่าต้องมีการสั่งจองไว้ก่อนเพราะมีความจำเป็นที่
จะต้องทำจำนวนจำกัด แต่ได้มีกรรมการบางท่านให้
ความคิดเห็นว่า เมื่อฉัตรชัยมงคลมหาลาภนั้นเป็นของทำ
ได้ยากทั้งฝีมือ และบรรพพระเวทย์มนต์คาถารวมทั้งหา
ฤกษ์ดีปลูกเสกไม่ค่อยมี ถ้าหากมีผู้มีความประสงค์จะ
ได้ฉัตรไปไว้อย่างภายหลังงานไปแล้ว แต่ปรากฏว่า
ฉัตรชัยมงคลมหาลาภหมด ก็ยังเกิดความเสียดาย
และเสียใจ เพราะส่วนมากก็เป็นศิษย์ที่เคารพนับถือ

ท่านอาจารย์ หลวงพ่อพระครูสเทพ เจริญคุณทั้งนั้น
เพราะบางทีอาจไม่ได้ทราบข่าวถึงเรื่องการส่งของก็ได้
ปัญหาข้อนี้จะแก้อย่างไรในที่สุดจึงลงมติว่าให้ทำฉัตรชัย
มงคลมหาลาภนเคนจากจำนวนที่ส่งของไว้อย่างพอสมควร
จึงเป็นอันพอจะมีหวังได้ว่า ท่านที่ไม่ได้ส่งของฉัตรชัย
มงคลมหาลาภนไว้อาจมีหวังได้เป็นเจ้าของฉัตรเหมือนกัน
กัน แต่ว่าท่านก็จะนั่งนอนใจไม่ได้ เพราะถ้าท่านไปติด
ข้อซ้ำ ก็อาจพลาดโอกาสเสียอีกก็ได้

ไม่โฆษณา แต่เมื่อเป็นการประชาสัมพันธ์
หน่อยนะครับ เพราะเหตุว่าผมเป็นผู้พบประสบการณืเอง
มีหลักฐานยืนยันได้ทีเดียวแหละครับ คือว่า มีสภาพ
สตรีคนหนึ่งนะครับ มาหาหลวงพ่อ เมื่อทราบเรื่องการ
ของฉัตร ก็นุกอยากได้ไว้มาก เพราะคุณเธอผู้นั้นมีอาชีพ
ในทางค้าขาย แต่ว่าฐานะการเงินยังเลิญทรุดอยู่ ก็อยาก
ได้ฉัตรชัยมงคลมหาลาภ คือ ฉัตร ๗ เงิน และฉัตร ๗
ทอง แต่มาอธิษฐานว่า ถ้าแม่นฉัตรชัยมงคลมหาลาภ
นี้ เมื่อคุณของฉัตรเงินไปแล้ว ขอให้ท่านภาพบาร์มีแห่ง

ฉัตร ๆ จงบันทึกาลให้มีลาภเกิด จะมาของฉัตรทองไปคู่กัน
 คุณเธอหายหน้าไปสองอาทิตย์ ยิ้มแย้มกลับมาบอก
 ขำพเจ้าว่า แหมฉัตร ๆ นึกก็กลัวเหลือเกิน ยังไม่ทัน
 จะรับฉัตรไปบูชาเลย อนภาพบันทึกาลให้ทีฉันมีลาภอย่าง
 ไม่น่าเชื่อ แต่คุณเธอผู้นั้นจะมีลาภมาจากทางไหนนั้น ผม
 ไม่มีโอกาสได้ถามความละเอียด

บางท่าน จงไปคนเกี่ยวถึง ๔ - ๕ ฉัตร ครั้น
 สอบถามก็มาให้ความว่า เรื่องฉัตรนี้สำหรับใจผมว่า
 เป็นของคู่ประเพณีของคนไทยมาแต่โบราณกาล คุณครู
 ว่าทุก ๆ ปีมีพิธีของหลวงเรื่องฉัตรหรือเปล่า ถ้าคุณนึก
 ไม่ออกจะบอกให้ พระราชพิธีฉัตรมงคลไงละ แล้วคุณ
 เองเป็นนักสะสมของเก่า อายคุณเลยกลางคนมาแล้ว
 ตั้งแต่เด็ก ๆ จนถึงทุกวันนี้ คุณเห็นวัดไหน อาจารย์
 ไหนทำฉัตรบ้างหรือเปล่า จะมองเห็นก็แต่ทำประติมา
 ธิ์บูชาถวายพระพุทธรูปเท่านั้นสวย ๆ ไม่ได้ปลุกเสกลงเลข
 ยันต์อะไรเลย ผมเห็นว่าฉัตรชัยมงคลมหาลาภนี้ เพียง
 แค่ฟังชื่อก็ก็น่าจะรู้ภาพแล้ว ผมจึงจองไว้ ๕ ฉัตร

ผมมีลูก ๕ คน ลูกแต่งงานออกเรือนเมื่อไร ผมจะมอบ
 ให้เขาไปบูชา ข้างที่ผมอาจมาของอีกก็ได้ เพราะผม
 คิดจะเบี๊ยนการค้าอีกสัก ๒ แห่ง ผมฟังคุณน้าท่านพูดเขา
 เค้าน้าฟังก็เหมือนกัน ความที่เป็นห่วงตัวคุณน้าว่าจะไม่
 มีฉัตร ๗ ของตนเอง จึงถามท่านว่า เมื่อคุณน้าแจก
 ฉัตร ๗ ให้ลูก ๆ หมดแล้ว ที่บ้านของคุณน้าเองล่ะ ก็
 ไม่มีฉัตร ๗ ไว้บูชาอะไรครับ คุณน้าคนนั้นแกหัวเราะ
 กากใหญ่ บอกว่า จริงสิผมห่วงลูก ตัวผมเองยังไม่มี
 สักฉัตร ๗ เลย เอาละ ผมขอของเพิ่มอีก ๒ ฉัตร ๗.

ความจริง ฉัตรชัยมงคลมหาลาภนี้ ถ้าใครมีไว้
 บูชา คงจะเป็นสิริมงคลจริง ๆ ฉะนั้น ท่านสนใจ เชิญ
 รีบเป็นเจ้าของไถ่นะครับ! เงิน ๒๑๐ บาทนั้นไม่ได้เอาไป
 ทำอะไรที่ไหน หลวงพ่อท่านเอามาสมทบทุนสร้างศาลา
 การเปรียญวัดชลอหลังใหม่นั้นเอง.

“โพธิ์ทอง”

๒๓ เมษายน ๒๕๑๐

หอสมุดแห่งชาติสาขานครราชสีมา

หอสมุดแห่งชาติรัชมังคลาภิเษก
 จันทบุรี

ด้วยอภินันทนาการ

จาก

คุณประจวบ จันธวัช

เจ้าของ ผู้จัดการ

โรงภาพยนตร์ “โพธิ์ทอง”

ตลาดสด บางโพ

และอาคารพาณิชย์บริเวณโรงภาพยนตร์

สี่แยกบางโพ จังหวัดพระนคร

อาคารพาณิชย์บริเวณโรงภาพยนตร์ “โพธิ์ทอง”

มีว่างอีกประมาณไม่กี่ห้อง

เชิญท่านรีบติดต่อด่วนที่

คุณประจวบ จันธวัช

โทรศัพท์ ๔๖๓๕๕

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ไทยเกษม ถนนเฟื่องนคร พระนคร

นายอำพัน ฉายางกูร ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา ๒๕๑๐

